The Gleaner

Vol 22 (1999)

Ανθρωπολογία και γνωσιοθεωρία στις απαρχές
του 18ου αιώνας: Descartes και νεοελληνική σκέψη

Κώστας Θ. Πέτσιος

doi: [10.12681/er.180](https://doi.org/10.12681/er.180)

To cite this article:

Πέτσιος Κ. Θ. (1999). Ανθρωπολογία και γνωσιοθεωρία στις απαρχές του 18ου αιώνας: Descartes και νεοελληνική σκέψη. *The Gleaner*, 22, 44–79. <https://doi.org/10.12681/er.180>

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΓΝΩΣΙΟΘΕΩΡΙΑ
ΣΤΙΣ ΑΠΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ:
DESCARTES ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ τοῦ ὕστερου δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἡ ἐδραιωμένη ἀπαξία πρὸς τὴν ἀριστοτελική-σχολαστική φιλοσοφία καὶ μέθοδο ἐκφράζεται μὲ δηκτικὸ τρόπο ἀπὸ τὸν Ἰώσηπο Μοισιόδακα,¹ ὁ ὁποῖος στὸ θέμα αὐτὸ συντάσσεται μὲ τὴν ἀποστροφή τοῦ Εὐγενίου Βούλγαρη, ὅτι τὴν περίοδο ἐκείνη «δεινὴ τις τῆς γνησιωτέρας φιλοσοφίας τὰ πάντα κατεῖχε σπάνις καὶ ἔνδεια».² Ἀμφότεροι, βεβαίως, προϋποθέτουν τὴν ἐσωτερικὴ ἀποδυνάμωση θεμελιακῶν παραδοχῶν τῆς σχολαστικῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τὸν ὀρθολογισμό τῶν νεοτέρων χρόνων, τὶς μεταστοιχειώσεις ποὺ συντελέστηκαν στὸ ἐπιστημονικὸ πεδίο κατὰ τὸν δέκατο ἔκτο καὶ δέκατο ἑβδόμο αἰῶνα,³ καθὼς καὶ τὴ θεωρητικὴ μεταγραφὴ τῶν ἀλλαγῶν, ποὺ ἀποτυπώθηκε στὴν κριτικὴ ἡ ὁποία ἀσκήθηκε στὴν «περιπατητικὴ φιλοσοφία» τόσο ἀπὸ τὸν John Locke, ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐγκυκλοπαιδιστές.⁴

Ἦδη ὅμως στὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, παρὰλλήλα μὲ τὴν ἐμφάνιση τῶν νέων ἀντιλήψεων σὲ

1. Ἰώσηπος Μοισιόδαξ, *Ἀπολογία. Μέρος Πρῶτον*. Ἐν τῇ Βιέννῃ τῆς Ἀυστρίας 1780 (= Ἑπιμ. Ἀλκη Ἀγγέλου, Ἀθήνα 1976), σ. 19: «Λήψεις ἐναντίαι τῶν ἀριστοτελικῶν ὅρων, παραβολαὶ δοξασιῶν τῶν ἐπισημοτέρων σχολιαστῶν, σειραὶ συλλογισμῶν σοφιστικῶν, ἔριδες, μάχαι, ἐπιδείξεις ἀργαλέαι: ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις πᾶσα αὐτῶν τῶν διαλέξεων».

2. Εὐγένιος Βούλγαρης, *Ἡ λογικὴ ἐκ παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων συνερανισθεΐσα*, Ἐν Λειψία τῆς Σαξονίας 1766, σ. 37: «Αἰτία δέ, τὸ μέντοι, ἡ τοῦ φιλοσοφεῖν κρατοῦσα τηρικαῦτα τάξις καὶ μέθοδος».

3. Παναγιώτης Κονδύλης, *Ὁ Εὐρωπαϊκὸς Διαφωτισμός*, τ. 1, Ἀθήνα 1987, σ. 57 κέ.

4. John Locke, *An Essay concerning human understanding*, III, 10, 6-8 [= *The Works of John Locke*, Aalen 1963 (London 1823), Vol. 2, σ. 271-272]. *Encyclopédie, ou Dictionnaire Raisonné des Sciences, des Artes et des Métiers*, ἄρθρο «Scholastiques», Tome 14, Neuchastel (1765) (= Stuttgart - Bad Cannstatt 1966], σ. 770-778.

ζητήματα φυσιολογίας⁵ και πολιτικής φιλοσοφίας,⁶ συναντούμε στὸν ἐλληνικὸ χῶρο μία *expressis verbis* διαφοροποίηση ἀπὸ τὴν περιπατητικῆ-σχολαστικὴ σκέψη στὸ ἐπίπεδο τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς γνωσιοθεωρίας. Τὸ χειρόγραφο ἔργο τοῦ Ἀναστασίου Παπαβασιλόπουλου, τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη, τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ καὶ τοῦ Θεοδώρου Καβαλλιώτη, γιὰ νὰ περιορισθοῦμε σὲ ὀρισμένους στοχαστὲς ποὺ σφράγισαν τὴν περίοδο αὐτὴ μὲ τὴ φιλοσοφικὴ τους σκέψη καὶ τὴ διδασκαλία τους, προσφέρει ἐκεῖνα τὰ ἐρείσματα ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κάνουμε λόγο γιὰ μία ἀνθρωπολογία ποὺ συναρθρώνεται στὸν ἀντίποδα τῆς σχολαστικῆς, μὲ τὴν εὐδιάκριτη ἀξιοποίηση βασικῶν πτυχῶν τῆς καρτεσιανῆς σκέψης. Στὰ νεοελληνικὰ κείμενα τὰ ὁποῖα προσεγγίζουμε στὴν παρούσα ἐργασία, μὲ στόχο τὴν ἐρμηνευτικὴ ἀνασύσταση τῶν βασικῶν ἀνθρωπολογικῶν καὶ γνωσιοθεωρητικῶν τους θέσεων, ἀνιχνεύουμε θεμελιώδεις ἀντιλήψεις τοῦ Descartes, ὅπως εἶναι ἡ διδασκαλία γιὰ τὸ *cogito* καὶ τὶς *ideae innatae*, ἡ διάκριση ἀνάμεσα στὴν *res cogitans* καὶ τὴν *res extensa*⁷ καὶ ἡ συναφὴς θεωρία «τῶν ἰχνῶν», ἡ ταύτιση τοῦ ἀνθρώπου ὡς οὐσίας μὲ τὴν *res cogitans*⁸ καὶ ἡ κατανόηση τοῦ σώματος ὡς ἐκτατῆς οὐσίας, ὡς ὕλης τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ ἐρμηνεύσουμε ἀναλύοντας τὶς μηχανικὲς τῆς διεργασίας.⁹

5. Βλ. Δημήτρης Γ. Ἀποστολόπουλος, «Γιὰ τὴν προῖστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ. Στοιχεῖα Φυσιολογίας τὸν 17ο αἰῶνα στὴν Κωνσταντινούπολη», *Ὁ Ἑρανιστής*, 11 (1974) 296-310.

6. Βλ. Δημήτρης Γ. Ἀποστολόπουλος, *Ἡ ἐμφάνιση τῆς Σχολῆς τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου στὴν «Τουρκοκρατούμενη» Ἑλληνικὴ κοινωνία*, Ἀθήνα 1980· τοῦ ἰδίου, *Ἡ ἐμφάνιση τῆς Σχολῆς τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου στὴν «Τουρκοκρατούμενη» Ἑλληνικὴ κοινωνία. Ἡ πρώτη μετακένωση*, Ἀθήνα 1983, ἰδ. σ. 24 κέ. Πρβ. Νίκος Κ. Ψημμένος (Ἀνθολ. κειμένων, εἰσ., σχόλ.), *Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία ἀπὸ τὸ 1453 ὡς τὸ 1821, Τόμος Α' Ἡ κυριαρχία τοῦ Ἀριστοτελισμοῦ. Προκορυφαίη καὶ κορυφαίη περίοδος*, Ἀθήνα 1988, σ. 48 κέ.

7. Βλ. René Descartes, *Principia Philosophiae*, Pars Prima (1644), LII-LIII (= *Oeuvres de Descartes*, publiées par Charles Adam-Paul Tannery, Nouvelle Présentation, en co-édition avec Le Centre National de la Recherche Scientifique), VIII, 1, Paris 1964, σ. 24-25).

8. René Descartes, *Meditationes de Prima Philosophia* (1641), II (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, Paris 1964, σ. 25. Πρβ. σ. 27: «Cogitare? Hic invenio: cogitatio est; haec sola a me divelli nequit. Ego sum, ego existo; certum est»). Πρβ. *Medit.*, III (= *Oeuvres*, ὁ.π., σ. 34): «Ego sum res cogitans». *Medit.*, VI (= *Oeuvres*, ὁ.π., σ. 78): «recte concludo meam essentiam in hoc uno consistere, quod sim res cogitans».

9. Βλ. René Descartes, *Discours de la Méthode* (1637), 5, 47 κέ. (= *Oeu-*

Ὅπως ἐμφατικά τονίζει ὁ Βικέντιος Δαμοδός, στὸν ὁποῖο ὀφείλουμε καὶ τὴν ἐνδελεχέστερη φιλοσοφικὴ ἀνάλυση τῆς συγκεκριμένης θεματικῆς, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ «μηχανὴ τοῦ ἡμετέρου σώματος»,¹⁰ τὸ πνεῦμα, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ ταυτίζεται μὲ τὴ νόηση,¹¹ κατέχει τὴν προεξάρχουσα θέση στὴ γνωσιακὴ διαδικασία. Στὴν ἴδια συνοχὴ ἐντάσσεται καὶ ἡ θέση τοῦ Θεοδώρου Καβαλλιώτη ὅτι «ἡ οὐσία ἡ σωματικὴ, καὶ ἐκτεταμένη, διαφόρου ἐστὶ... τάξεως τῆς οὐσίας τῆς διανοούσης, καὶ πνευματικῆς»¹² καὶ τοῦτος ὁ δυαλισμός,¹³ ὁ ὁποῖος ὑποβαστάζει τὴν παραπάνω ἀνθρωπολο-

res, ὅ.π., VI, 1965, σ. 46 κέ.)· *Λόγος Περὶ τῆς Μεθόδου*, εἰσαγ., μτφρ., σχόλ. Χριστόφορος Χρηστίδης, Ἀθήνα 1976, σ. 43 κέ.· René Descartes, *L'homme*, 1664 (= *Oeuvres*, ὅ.π., XI, 1967, σ. 119 κέ.). Ὁ Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία αἰτιολογικὴ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, ἐν ᾗ περὶ τῶν φυσικῶν σωμάτων ἐστὶ λόγος*. Μέρους Τρίτον, 1739 (χφ. ἀρ. 52, Πανεπιστημιακῆς Βιβλιοθήκης Θεσσαλονίκης) [= Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη, *Βικέντιος Δαμοδός, Βιογραφία-Ἐργογραφία 1700-1754*, Ἀθήνα, Μ.Ι.Ε.Τ., 1998, σ. 298], γνωρίζει τὸ συγκεκριμένο ἔργο.

10. Βικέντιος Δαμοδός, *Μέρους τρίτον τῆς Φυσιολογίας. Φυσιολογία Μερικὴ Περὶ τοῦ ἐμφύχου Σώματος* (χφ.), σ. 505. Χρησιμοποιοῦ τὸ χειρόγραφο ἀρ. 3061 τῆς ΕΒΕ (1780). Εἶναι ἀριθμημένο ἀνὰ σελίδα. Ἀρχὴ (σ. 4): «Πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τὸ τρίτον τοῦτο μέρος τῆς φυσιολογίας ἐστὶ τὸ εὐγενέστερον ὁμοῦ, καὶ ὠφελιμότερον εἰς τὸ ὁποῖον θεωροῦντες τὸ ἐμψυχον σῶμα λαμβάνομεν αἰτίαν νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας». Τέλος (σ. 896): «τοῦτο γὰρ ἐστὶ κοινὸν ἐλάττωμα τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, οὗ βραχεῖα ἐστὶν ἡ θεωρία, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ γνώσις σφαλερά. Τέλος τῆς φυσιολογίας ἀψπ' κατὰ μῆνα αὐγουστον». [Δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχουν οὐσιώδεις ἀποκλίσεις ἀπὸ τὸ αὐτόγραφο, ἀποσπάσματα τοῦ ὁποῖου παρουσίασε ἡ Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη, ὅ.π., σ. 264 κέ., ἰδ. 291 κέ. Δὲν ὑπάρχουν τὰ λατινικὰ παραθέματα τοῦ αὐτογράφου. Βλ. ἐνδεικτ. Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη, ὅ.π., σ. 313, 316. Πρβ. χειρόγραφο ΕΒΕ (3061), σ. 860, 896.] Στις ἐπόμενες, χωρὶς ἀρίθμηση, σελίδες παρατίθεται «Πίναξ τοῦ Τρίτου Μέρους τῆς Αἰτιολογικῆς Φυσιολογίας», ὁ ὁποῖος συμπεριλαμβάνει τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου. Πρβ. Γιάννης Καράς, *Οἱ Ἐπιστῆμες στὴν Τουρκοκρατία. Χειρόγραφα καὶ ἔντυπα*, τ. Β': *Οἱ Ἐπιστῆμες τῆς Φύσης*, Ἀθήνα 1993, σ. 114-116.

11. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὅ.π., σ. 788: «ἡ ζωὴ τῶν πνευμάτων κεῖται ἐν τῇ νοήσει. Τὰ πνεύματα οὐ ζῶσιν, εἰ μὴ νοοῦνται». Πρβ. σ. 785: ἡ ζωὴ τοῦ πνεύματος «κεῖται ἐν τῷ νοεῖν, καὶ θέλειν, καθάπερ ἡ ζωὴ τοῦ σώματος κεῖται ἐν τῇ κινήσει τοῦ αἵματος». Ἀναλυτικὰ γιὰ τὸ θέμα βλ. Κώστας Θ. Πέτσος, «Ψυχὴ-σῶμα στὴ φιλοσοφικὴ θεώρηση τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ — Μία πρώτη ἀξιοποίηση τῆς καρτεσιανῆς σκέψης», *Λωδῶνη*, Μέρους Τρίτο, Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρίδα τοῦ Τμήματος Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικῆς καὶ Ψυχολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, 27 (1998) 169-189.

12. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, *Μεταφυσικὴ* (χφ.) [= Εὐστάθιος Κεκρίδης, *Θεόδωρος Ἀναστασίου Καβαλλιώτης (1718;-1789). Ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους*, Καβάλα 1991, σ. 255]. *Terminus ante quem* τῆς συγγραφῆς θεωρεῖται τὸ 1755.

13. Γιὰ τὸν Descartes βλ. ἐνδεικτ. Gordon Baker-Katherine J. Morris, *Des-*

γική θεώρηση, είναι εὐδιάκριτος, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε στὴ συνέχεια, καὶ στὴ διαμόρφωση τῆς θεωρίας τῆς γνώσης.

Ἀφιετηριακὸ σημεῖο γιὰ τὴ συγκρότηση τοῦ γνωστικοῦ γεγονότος συνιστᾷ ἡ αὐτοσυνείδηση τῆς ὑπαρξῆς, κατ' ἀνάλογο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ σκέψη καὶ ἡ βεβαιότητα τῆς σκέψης, συνυφασμένη μὲ τὴ συνείδηση τῆς ὑπαρξῆς, «ego sum, ego existo» καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ ἀνθρώπου ὡς σκεπτόμενης οὐσίας, ἀποτελεῖ τὸ «σταθερὸ καὶ ἀκίνητο» (*firmum et immobile*) ἀρχιμήδειο σημεῖο τοῦ Descartes.¹⁴ Ὁ Δαμοδὸς θεωρεῖ δεδομένο, «πᾶσιν ἐστὶ φανερόν» σημειώνει, ὅτι ἡ ψυχὴ ὡς «νοητικὴ οὐσία» εἶναι σὲ θέση νὰ ἐπιτυγχάνει τὴν αὐτογνωσία της, «γινώσκει ἑαυτήν», μέσω τοῦ «ἐσωτεριοῦ... συναισθήματος», δηλαδὴ ἡ αὐτοσυνειδησία συνιστᾷ ἓνα ἐμμενὲς γνώρισμα τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία «ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς νοεῖ, καὶ συναισθάνεται, ἥτοι συνεπίσταται τὰς νοήσεις αὐτῆς».¹⁵ Πιὸ συγκεκριμένα, «ἔταν ἡ νοητικὴ οὐσία νοεῖ διάφορα ἀντικείμενα εὐθέως οἶδε, καὶ αἰσθάνεται ὅτι ὑπάρχει, καὶ ὅτι ἐστὶ νοητικὴ», διότι εἶναι «ἀδύνατον... τὴν οὐσίαν ἐκείνην νοεῖν τὰ πράγματα, καὶ μὴ ἐπίστασθαι, καὶ οἰδέναι, ὅτι ἐστὶ νοητικὴ, καὶ ὑπάρχουσα».¹⁶

Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται καὶ κατανοεῖ τὶς σκέψεις του ὡς πραγματικὲς ἀποδεικνύει τὸ ἀναμφίλεκτο τῆς δυνατότητός του νὰ ἔχει, ὡς ὑποκείμενο, γνώση τοῦ ἑαυτοῦ του. Τὸ ὑπάρχειν στὴ φιλοσοφικὴ συλλογιστικὴ τοῦ Δαμοδοῦ συναρτᾶται, ὅπως καὶ γιὰ τὸν Descartes,¹⁷ μὲ τὸ διανοεῖσθαι καὶ ἡ αὐτογνωσία ἐπιβεβαιώνεται ὡς σύμφυτη ἱκανότητα τοῦ πνεύματος, δὲν προκύπτει δηλαδὴ «διὰ τινος ἐπανακαμπτομένης γνώσεως, ἥγουν ἡ ψυχὴ πρῶτον ἐνόησεν ἀντικείμενόν τι, καὶ μετέπειτα ἐστράφη εἰς ἑαυτὴν στοχαζομένη, ὅτι ἐστὶ νοητικὴ, ἐπειδὴ ἐνόησε τὸ ἀντικείμενον

cartes' Dualism, London-New York 1996, σ. 11 κέ. Γιὰ τὴν σημασία τοῦ ὅρου ἐκείνη τὴν περίοδο βλ. Christian Wolff, *Psychologia Rationalis*, 1734, § 39 (= Christiani Wolfii, *Psychologia Rationalis, Gesammelte Werke*, Hrsg. von Jean Ecole, II. Abteilung. *Lateinische Schriften*, Bd. 6, Hildesheim - New-York 1972, σ. 26): «Dualistae sunt, qui et substantiarum materialium, et immaterialium existentiam admittunt, hoc est et corporibus realem extra ideas animarum existentiam concedunt, et animarum immaterialitatem descendant».

14. René Descartes, *Medit.*, II (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 25 καὶ 24 ἀντίστοιχα).

15. *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 786.

16. *Αὐτόθι*.

17. René Descartes, *Principia Philosophiae*, Pars Prima, IX-X (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, 1, σ. 7-8).

ἐκεῖνον»,¹⁸ γεγονός που θὰ σήμαινε τὸν ὑστερογενῆ της, τόσο χρονικὰ ὅσο καὶ λογικὰ, χαρακτηῖρα. Γιὰ τὸν Δαμοδὸ καὶ τοὺς καρτεσιανούς, τοὺς ὁποίους ὑπονοεῖ μὲ τὴν πρόταση «ὡς λέγουσι», ἐὰν «ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι περικεκλεισμένη, οὐ γινώσκει ἑαυτὴν σαφῶς, παροῦσα ὅμως ἑαυτῇ νοεῖ ἑαυτὴν χωρὶς τινος εἰκόνας καὶ συνοῖδε τὰς νοήσεις αὐτῆς».¹⁹ Μὲ διαφορετικὴ διατύπωση, ἡ ὁποία διευκρινίζει ἀκόμη περισσότερο τὴ θέση ὅτι «ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ φυσικῶς διὰ τοῦ συναισθήματος γινώσκει ἑαυτήν», ὁ Δαμοδὸς ἐπισημαίνει ὅτι «καθὸ γὰρ ἐνεργῶ, καὶ πράττω, οἶδα ὅτι ὑπάρχω, εἰ καὶ οὐ προσέχω θεωρεῖν τὴν ἐμὴν ὑπαρξιν, καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ συναίσθάνεσθαι καὶ συνεπίστασθαι, δηλαδὴ οἰδέναι τι, καὶ αἰσθάνεσθαι αὐτὸ ὁμοῦ μετὰ τινος ἐτέρας γνώσεως, καθὸ οὖν ἡ νοητικὴ οὐσία γινώσκει ἢ τὸν θεὸν ἢ τὰ κτίσματα εὐθέως συγγινώσκει ὁμοῦ, ὅτι ὑπάρχει, καὶ... οὐκ ἀμφιβάλλει περὶ τούτου· ἀλλὰ μὴν ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ φυσικῶς νοεῖ, καὶ συνοῖδε τὰς νοήσεις αὐτῆς, ἡγουν ἡξεύρει ὅταν νοεῖ, ὅτι νοεῖ».²⁰

Στὶς παραπάνω ἀποφάνσεις, στὶς ὁποῖες εἶναι εὐδιάκριτη ἡ καρτεσιανὴ παρουσία, διαπιστώνουμε τὸ θεωρητικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τεκμηρίωση τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀνθρωπίνου ὑποκειμένου νὰ λειτουργεῖ ὡς ἀναμφίβολη καὶ προφανὴς γνωστικὴ ἀφετηρία καὶ τὸ συμπέρασμα τὸ ὁποῖο προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀλληλουχία τῶν σκέψεων εἶναι ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὡς νοητικὴ οὐσία, ὑπερβαίνοντας τὸ dubitandum μέσω τῆς ἐναργοῦς, καθότι σύμφυτης μὲ τὸ πνεῦμα του, βεβαιότητος τῆς ὑπαρξῆς, ἀποδεικνύει τὴ δυνατότητά του νὰ ἀποκτᾷ συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ του, χωρὶς τὴν ἀποκλειστικὴ συνδρομὴ «τῆς ἐπανακαμπτομένης γνώσεως, δηλαδὴ ἐκ τῆς προηγούμενης γνώσεως τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων ..., ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐσω-

18. Βικέντιος Δαμοδός, *ὁ.π.*, σ. 787.

19. "Ο.π., σ. 786. Στὴν ἔνσταση ὅτι «ἡ ψυχὴ οὐκ ἔγνω ἑαυτήν, καὶ τὰς νοήσεις αὐτῆς ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς δημιουργίας αὐτῆς» (*ὁ.π.*, σ. 787) ὁ Δαμοδὸς ὑπογράφει τὴν καρτεσιανὴν θέση ὅτι «ἡ ἔνωσις... αὐτῆς σὺν τῷ ἀσθενεῖ σώματι, καὶ ἡ ἀτελειότης τῶν σωματικῶν ἐκείνων ὀργάνων οὐκ ἐῴσι τὴν ψυχὴν προσέχειν ἑαυτῇ». "Ἀλλωστε ἡ μνήμη «οὐ καίται ἐν τῷ νῷ μόνω, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔχνεσι μάλιστα τοῖς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐντυπούμενων» καὶ «διὰ τοῦτο, εἰ καὶ ἡ ψυχὴ ἐξ ἀρχῆς νοεῖ, οὐκ ἐνθυμεῖται τῶν αὐτῆς νοήσεων, πρὸ τοῦ γενέσθαι στερεώτερον τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἀρμόδιον, νὰ κρατήσῃ τὰ ἐντυπούμενα ἔχνη», γεγονός που «κατὰ τὸν συνήθη δρόμον τῆς φύσεως συμβαίνει περὶ τὸν τρίτον χρόνον τοῦ νηπίου, ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει καὶ πρότερον» (*ὁ.π.*, σ. 787-788). Γιὰ τὴ μνήμη βλ. ἐπίσης *ὁ.π.*, σ. 871: «ἡ μνήμη κρέμαται ἐκ τῶν ἐντυπούμενων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἔχνων». Πρβ. René Descartes, *Les Passions de l'âme*, 1649, Premier partie, art. 42 (= *Oeuvres*, *ὁ.π.*, XI, 1967, σ. 360): *Τὰ πάθη τῆς Ψυχῆς, εἰσαγ.*, μτφρ. Γιάννης Πρελορέντζος, Ἀθήνα 1996, σ. 122.

20. Βικέντιος Δαμοδός, *ὁ.π.*, σ. 786-787.

τερικοῦ συναισθήματος, δι' οὗ αἰσθάνεται, ὅτι ὑπάρχει» καὶ βεβαιώνεται ὅτι ἡ ψυχὴ του εἶναι «νοητικὴ» οὐσία.²¹ Ἡ ἄρνηση τοῦ Δαμοδοῦ νὰ δεχθεῖ τὴν ἐπανακαμπτόμενη γνώση ὡς «τρόπον» μὲ τὸν ὁποῖο «γινώσκει ἑαυτὴν» ἡ ψυχὴ σχετίζεται ὅχι μόνον μὲ τὴν ἐπιφύλαξή του ἐναντὶ τῆς αἰσθητηριακῆς γνώσης, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόρριψη τῆς δυνατότητος νὰ πρόκειται γιὰ γνώση ποὺ ἀπορρέει μέσῳ συλλογισμοῦ. Διατυπώνεται μία θέση στὴν ὁποία ἀναγνωρίζουμε τὴν καρτεσιανὴ «prima... notio», σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἀναμφίβολη βεβαιότητά τῆς ὑπαρξῆς δὲν προκύπτει ὡς ἀποτέλεσμα συλλογισμοῦ, ἀλλὰ ἀναδεικνύεται στὴν ἀναντίρρηση προφάνειά της: «illud omne, quod cogitat, est sive existit».²² Ἡ ἀμεσότητά ἐπίσης τοῦ «ἐσωτερικοῦ συναισθήματος» σημασιοδοτεῖται ἀπὸ τὴν καρτεσιανὴ νοηματοδότηση τοῦ συνειδότος ὡς σκέψη καὶ ταυτόχρονη συναίσθηση τῆς σκέψης.²³

Ἡ θεμελιώδης πρόταση τοῦ Descartes ὅτι στὴ φύση μου ἡ τὴν οὐσία μου («ad naturam sive essentiam meam») ὡς ἀνθρώπου δὲν διακρίνεται τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι «εἶμαι ἓνα σκεπτόμενο ὄν... ἡ οὐσία μου ἔγκειται στὸ σκέπτεσθαι» («meam essentiam in hoc uno consistere, quod sim res cogitans»),²⁴ υἱοθετεῖται ἀπὸ τὸν Βικέντιο Δαμοδὸ καὶ συνιστᾷ οὐσιώδη παράμετρο τῆς ἀνθρωπολογίας του. Στὴ διατύπωση ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ ἀποτυπώσει τὴ σκέψη του, «ταυτόν ἐστὶν εἶπεῖν, ἡ

21. Ὁ.π., σ. 788. Ὁ Δαμοδὸς προσγράφει (ὁ.π., σ. 818) στοὺς σχολαστικοὺς τὴν ἄποψη σχετικὰ μὲ τὴν ἐπανακαμπτικὴ δύναμη τοῦ νοός: «προσέτι ὁ νοὺς λέγεται δύναμις ἐπανακαμπτικὴ ἐπ' αὐτόν, καθάπερ καὶ ἡ θέλησις, πρὸς διαφορὰν τῶν ἄλλων τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων· λ.χ. ὁ νοὺς οὐ μόνον νοεῖ τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ νοεῖ καὶ ἑαυτόν, καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ, καὶ ἔργα· οὕτω καὶ ἡ θέλησις θέλει καὶ ἀγαπᾷ τὰ ἕτερα καὶ ἑαυτήν, καὶ τὰ θελήματα αὐτῆς· ἡ ὁρατικὴ δύναμις ὅμως καὶ ἡ ἀκουστικὴ βλέπει καὶ ἀκούει τὰ ἄλλα, ἀλλ' οὐχ ὁρᾷ, οὔτε ἀκούει ἑαυτήν· τοῦτο σημαίνει τὸ εἶναι ἐπανακαμπτικὸν τὸν νοῦν».

22. René Descartes, *Meditationes, Secundae Responsiones* (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 140): «Cum autem advertimus nos esse res cogitantes, prima quaedam notio est, quae ex nullo syllogismo concluditur; neque etiam cum quis dicit, ego cogito, ergo sum, sive existo, existentiam ex cogitatione per syllogismum deducit, sed tanquam rem per se notam simplici mentis intuitu agnoscit».

23. René Descartes, *An F. Burman* (16 avril 1648) [= *Oeuvres*, V (*Correspondance*, mai 1647 - février 1650), 1974, σ. 149]: «Conscium esse est quidem cogitare et reflectere suprasuam cogitationem».

24. René Descartes, *Medit.*, VI (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 78). Πρβ. *Discours de la Méthode*, 4, 37 (= *Oeuvres*, ὁ.π., VI, σ. 32): Ἀλόγος Περὶ τῆς Μεθόδου, ὁ.π., σ. 32.

ψυχὴ ἐστὶ νόησις, καὶ πρᾶγμα νοητικόν»,²⁵ προϋποθέτει τὴν ἰσοδυναμία «ἐγὼ εἰμὶ νοῶν, ἄρα ἐγὼ εἰμὶ νόησις»,²⁶ τὴν ὁποία ἐκλαμβάνει στὴν κυριολεκτικὴ τῆς σημασίας, ὡς δηλωτικὴ δηλαδὴ τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς. "Ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει, «ἡ ψυχὴ λέγεται νόησις, τουτέστιν πρᾶγμα νοητικόν, καὶ ἔχον νόησιν»²⁷ καὶ τούτῃ ἡ ἀπόφανση ἀντλεῖ τὴ φιλοσοφικὴ τῆς σημασίας ἀπὸ τὴν ταύτιση τοῦ εἶναι μὲ τὴ σκέψη, ἡ ὁποία, ὅπως εἶναι γνωστό, ὀφείλεται στὸν Descartes.²⁸

Στὴ συνοχὴ τούτῃ ὁ Νεοέλληνας φιλόσοφος, γιὰ νὰ ἀναδείξει τὴν καταστατικὴ λειτουργία τῆς σκέψης στὸν προσδιορισμὸ τῆς ὑπαρξῆς, ὑπομνήσκει, μὲ γενικόλογη βεβαίως ἀναφορά, τὴ σχετικὴ συζήτηση ἀνάμεσα στὸν Gassendi²⁹ καὶ τὸν Descartes,³⁰ καὶ κυρίως τὴ ρητὴ ἐπισήμανση τοῦ τελευταίου ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχει ἀποδεικτικὴ σημασία, δηλαδὴ νὰ βεβαιώνει τὴν ὑπαρξή, ὁποιαδήποτε ὑποκατάσταση τοῦ σκέπτομαι ἀπὸ ἄλλῃ ἐνέργεια, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι συμβαίνει στὴ φράση τοῦ Gassendi «περιπατῶ, ἄρα ὑπάρχω».³¹ Καὶ γιὰ τὸν Δαμοδὸ δὲν αἰσχύει ἡ ὁμοίωσις μεταξὺ τῆς περιπατήσεως, καὶ τῆς νοήσεως, διότι ἡ περιπάτησις

25. *Φυσιολογία*, β.π., σ. 779.

26. *"Ο.π.*, σ. 778.

27. *Αὐτόθι*, β.π., σ. 778. Πρβ. René Descartes, *Meditationes, Secundae Responsiones* (= *Oeuvres*, β.π., VII, σ. 161): «Substantia, cui inest immediate cogitatio, vocatur Mens».

28. Βλ. ἐνδεικτ. René Descartes, *Medit.*, II (= *Oeuvres*, β.π., VII, σ. 27): «sum igitur praecise tantum res cogitans, id est, mens, sive animus, sive intellectus, sive ratio». Πρβ. β.π., σ. 28: «Sed quid igitur sum? Res cogitans. Quid est hoc? Nempe dubitans, intelligens, affirmans, negans, vollens, imaginans quoque, et sentiens».

29. Βλ. René Descartes, *Meditationes, ..., Objectiones Quintae. Eximio viro Renato Cartesio P. Gassendus S.* (= *Oeuvres*, β.π., VII, σ. 257 κέ.)· γιὰ τὸ συγκεκριμένο θέμα βλ. σ. 258-259 (= in *Meditationem* II).

30. Ἡ σχετικὴ συζήτηση, *Disquisitio Metaphysica seu dubitationes, et instadiae adversus Renati Cartesii, Metaphysicam, et Responsa* [= Petrus Gassendi, *Opera Omnia*, Stuttgart-Bad Cannstatt 1964 (= Lyon 1658), Bd. III, σ. 269-410] ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν μαθητὴ τοῦ Gassendi Samuel Sorbière, *Disquisitiones anticartesianae*, 1649. Γιὰ τὸν Samuel Sorbière καὶ τὶς πνευματικὰς διεργασίες τῆς περιόδου αὐτῆς βλ. πρῶχειρα Ferdinand Tönnies, «Siebzehn Briefe des Thomas Hobbes an Samuel Sorbière, nebst Briefen Sorbière's, Mersenne's u. Aa.» *Archiv für Geschichte der Philosophie*, 3 (1890) 58-71 καὶ 192-232, ἰδ. 59-60.

31. Βλ. René Descartes, *Responsio... ad quintas Objectiones* (= *Oeuvres*, β.π., VII, σ. 352): «Nec licet inferre, exempli causa: ego ambulo, ergo sum...». Πρβ. René Descartes, *Principia Philosophiae*, Pars Prima, IX (= *Oeuvres*, β.π.,

λαμβάνεται μόνον διὰ μόνην τὴν προᾶξιν», ἐνῶ «ἡ νόησις λαμβάνεται ἐνί-
οτε διὰ τὴν προᾶξιν, ἐνίοτε διὰ τὴν νοητικὴν δύναμιν, καὶ ἐνίοτε διὰ τὸ
προᾶγμα, ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ νοητικὴ δύναμις». ³²

Διαπιστώνουμε ἀπὸ τὰ παραπάνω ὅτι ὁ πυρήνας τῶν φιλοσοφικῶν
συλλογισμῶν ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ καρτεσιανὸ «ego cogito, ergo sum», ³³
τῇ «νέα, ἀπόλυτῇ ἀρχῇ» ³⁴ τοῦ φιλοσοφεῖν, υἱοθετεῖται ἀπὸ τὸν Δαμοδὸ
στό ἐγχείρημά του νὰ οἰκοδομήσῃ τὴ γνωσιοθεωρητικὴ του σύνθεσις. Τὴν
παρουσία βεβαίως τοῦ καρτεσιανοῦ cogito τὴν ἀνιχνεύουμε ἤδη στὰ τέλη
τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος στὴν ἀνθρωπολογία καὶ τὴ γνωσιοθεωρία ποὺ
ἀποτυπώνονται στὴ χειρόγραφη *Λογικὴ* τοῦ Ἀναστασίου Παπαβασι-
λόπουλου (1696), ³⁵ γεγονὸς ποὺ ἀποδεικνύει ὅχι μόνον τὴν ἐμβέλεια τῆς
καρτεσιανῆς σκέψης, ἀλλὰ καί, κυρίως, τὴ σημασία τὴν ὁποία ἀπέδιδαν
ὀρισμένοι Νεοέλληνες στοχαστὲς στὶς θεμελιώδεις προτάσεις τῆς νέας φι-
λοσοφίας, ποὺ λειτουργοῦσε ὡς ὁ ἀντίποδας τῆς σχολαστικῆς-μεσαιωνι-

VIII, 1, σ. 7): «Nam si dicam, ego video, vel ego ambulo, ergo sum... conclusio
non est absolutè certa».

32. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 778. Ἡ ὑπογράμμιση στὸ κεί-
μενο.

33. René Descartes, *Principia Philosophiae*, Pars Prima, VII (= *Oeuvres*,
ὁ.π., VIII, 1, σ. 7): *Discours de la Méthode*, IV, 36 (= *Oeuvres*, ὁ.π., VI, σ. 32:
«Je pense, donc je suis»): *Λόγος Περὶ τῆς Μεθόδου*, ὁ.π., σ. 32. Γιά μιὰ σύγ-
χρονη ἐπιστημολογικὴ προσέγγιση τοῦ καρτεσιανοῦ cogito βλ. τὶς μελέτες ποὺ εἴ-
ναι συγκεντρωμένες στὸ: René Descartes, *Critical Assessments*. Ed. Georges
J. D. Moyal, Vol. II, London - New York 1991, σ. 146 κέ.

34. Βλ. G. W. F. Hegel, *Vorlesungen über die Geschichte der Philosophie*,
Teil 4: *Philosophie des Mittelalters und der neueren Zeit*, hrsg. von P. Garni-
ron und W. Jaeschke, Hamburg 1986, σ. 92.

35. Βλ. Ἀναστάσιος Παπαβασιλόπουλος, *Σύνοψις γενικὴ τῆς λογικῆς* ἔξεως,
1696 [χφ., ἀρ. 112 Μονῆς Ἰβήρων. Βλ. Σπυρίδων Π. Λάμπρος, *Catalogue of the
Greek Manuscripts on Mount Athos*, II, Amsterdam (= Cambridge 1900), σ.
21]. Ἀρχὴ (φ. 1α): «Προοίμιον πρὸς τὸν αἰτήσαντα. Πᾶσα φιλοσοφικὴ ἀκρότης αἰ-
δεσιμώτατε τῶνόντι, καὶ φιλικῶς τῇ ἀρετῇ προσέχων κύριε φιλάρετε, πρὸς τὸ εὐδαι-
μόνως ζῆν ἀναφέρεται...» Τέλος (φ. 63α): «Τούτων πάντων τοιγαροῦν τὰ πλεῖστα
ἡρανισάμην παρὰ τινος συγγραφέως, οὗ πολὺ κλέος ἐν σοφοῖς τῶν λατίνων· ὅθεν λα-
βὼν τὰς ἀφορμὰς τυπικὴν τινα γνῶσιν τῆς λογικῆς ἔξεως τῇ ὑμετέρᾳ ἀγγλινοῖα συνε-
λεξάμην· ἣν δὲ διδῶ θεός, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς λογικῆς ἔξεως διεξοδικώτερον τρανώσο-
μεν, καίτοι πολλοὺς ἔχοντες τοὺς κατηγορήσαντας. Οἶδαμεν γὰρ ὡς μωμῆσεται τις
μᾶλλον ἢ μιμήσεται. Πεφλοπύνηται ἡ παροῦσα εἰσαγωγικὴ λογικὴ ἔξις Ἀναστασίῳ
τῷ Παπαβασιλοπούλῳ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων, χαριζομένῳ τῷ αἰτήσαντι κατὰ τὸ ἀρχὴς
ἔτος τὸ σωτήριον κατὰ μῆνα Νοέμβριον. Ἐν τοῖς Ἰωαννίνοις. Γέγραπται δὲ χειρὶ
Νεοφύτου ἱερομονάχου Ἰβηρίτου αψγ', Ἰουλίου 0η, ἡμέρα σπη.

κῆς γνωσιοθεωρίας. Διότι, ὅπως θὰ ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ διακριβώσουμε στὴ συνέχεια, οἱ Νεοέλληνες διανοητές, τῶν ὁποίων τὰ κείμενα ἐξετάζουμε, σχηματίζουν τὴν ἀνθρωπολογία τους καὶ ἀρθρώνουν τὶς γνωσιοθεωρητικές τους θέσεις σὲ ἀντιπαράθεση πρὸς τὴν περιπατητικὴ-σχολαστικὴ σκέψη.

Στὴν ἀντιδιαστολὴ τούτῃ ἀξιοποιεῖται εὐστοχα ἡ μετατόπιση τοῦ κέντρου βάρους τῆς συγκρότησης τοῦ γνωστικοῦ γεγονότος ἀπὸ τὴν αἰσθητηριακὴ ἀντίληψη στὴ διάνοια, γεγονὸς τὸ ὁποῖο εἶχε ὡς ἀναγκαῖα συνέπεια τὴν ἀνάδειξη τῆς σκέψης ὡς ἀκρογωνιαίου λίθου τῆς γνώσης. Ὁ Παπαβασιλόπουλος ὑποστηρίζει ὅτι ὁ νοῦς «τὰς φύσεις τῶν πραγμάτων ἰχνηλατεῖ»³⁶ ἐκφράζει μίαν φιλοσοφικὴ στάση, στὴν ὁποία μὲ προγραμματικὸ τρόπο ἐξαίρεται ἡ διάνοια ὡς ἡ μοναδικὴ πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος ἀρύεται γνώσεις. Ἀντιθέτως, χαρακτηρίζονται ὡς ἐπισφαλεῖς οἱ πληροφορίες τῶν αἰσθήσεων, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀναζήτησι τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ χρήσιμες γιὰ τὴν καθημερινὴ πράξι: «οὐ δεῖ παρέχειν βεβαίαν, καὶ ἀλάθητον πίστιν ταῖς αἰσθήσεσι· σκαιότητος γὰρ καὶ ἀμαθείας τεκμήριον κρίνεται τὸ παρέχειν πίστιν ταῖς τοιαύταις αἰσθήσεσιν, αἵτινες οὐ σπανίως ἀπατῶσιν ἡμᾶς».³⁷

Τούτῃ ἡ ἐπιφύλαξη συνοδεύεται ἀπὸ τὴ διευκρίνιση σχετικὰ μὲ τὴν

36. *Σύνοψις γενικὴ τῆς λογικῆς ἐξέως*, ὁ.π., φ. 62α. Ἡ Λογικὴ τοῦ Παπαβασιλόπουλου ἀπηχεῖ τὶς ἀντιλήψεις τῆς *Logique* τοῦ *Port-Royal*. Τὸ περιεχόμενό της δομεῖται σύμφωνα μὲ τὶς τέσσερις λειτουργίες τοῦ νοῦς μας: «Ἡ λογικὴ τοίνυν εἰς τέσσαρα διαιρεῖται μέρη, κατὰ τὰς διαφορὰς τοῦ νοῦς ἐνεργείας» (ὁ.π., φ. 3α). Πρβ. Antoine Arnauld, *La Logique ou l'Art de Penser*, Paris 1662 (= *L'Art de Penser. La Logique de Port-Royal*. Édité par Bruno Baron von Freytag Löringhoff et Herbert E. Brekle, Tome 1. Nouvelle impression en facsimilé de la première édition de 1662, Stuttgart-Bad Cannstatt 1965), σ. 23. Στὰ λατινικὰ μεταφράστηκε τὸ 1666: *Logica sive ars dirigendi cogitationes...*, traducta per Corn. ab Ackersdycke, Traiecti. Πρβ. τὶς ἐκδόσεις *Logica sive ars cogitandi*, Londini 1674, καὶ *Logica sive ars cogitandi*, Lugduni Batavorum 1686. Μέχρι τὴ συγγραφὴ τῆς *Λογικῆς* τοῦ Παπαβασιλόπουλου ἡ *Logique* τοῦ *Port Royal* εἶχε σημειώσει ἐπτά ἐκδόσεις στὴ λατινικὴ: Βλ. Wilhelm Risse, *Bibliographia Logica. Verzeichnis der Druckschriften zur Logik mit Angabe ihrer Fundorte*, Band I (1472-1800), Hildesheim 1965, σ. 157 κέ.

37. Ἀναστάσιος Παπαβασιλόπουλος, *Σύνοψις γενικὴ τῆς λογικῆς ἐξέως*, ὁ.π., φ. 5β: «Δῆλον προσέτι πᾶσι καθέστηκεν, ὡς ἡ τοιαύτη πλάνη οὐ μόνον τῇ ὁράσει, καὶ ταῖς λουπαῖς ἐξωτερικαῖς αἰσθήσεσιν ἐνεστιν, ἀλλ' ἐτι καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ πολλάκις διαφόροις ἀπάταις ὑπόκεινται». Γιὰ τὴ δυσπιστία τόσο πρὸς τὶς ἐξωτερικὰ αἰσθήσεις ὅσο καὶ πρὸς τὶς ἐσωτερικὰς πρβ. René Descartes, *Medit.*, VI (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 76-77).

ἀρμοδιότητα τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων: «οὐ δεῖ παρέχειν βεβαίαν, καὶ ἀλάθητον πίστιν ταῖς αἰσθήσεσιν, οὐ περὶ πάντων ἀπλῶς τῶν ὄντων τὸ ἀληθὲς ἔχειν νομίζομεν, ἀλλὰ περὶ μόνον ἐκείνων, ὧν ἡ ἀλήθεια ἐπιστημονικῇ ζητήσῃ ἰχνεύεται· οὐ γὰρ πρὸς τὸ ἐπίστασθαι τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν αἱ αἰσθήσεις ἡμῖν παρεδόθησαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ κρίνειν τε, καὶ γινώσκειν τίνα τῶν πραγμάτων εἶδη, καὶ περὶ τὴν πρᾶξιν τῆς ζωῆς πολὺ τὸ ὠφέλιμον ἔχοντα καὶ τίνα τούναντίον». ³⁸ Εἶναι σαφὲς ὅτι ἡ σημασία ποὺ ἀποδίδεται στὴν ικανότητα τοῦ νοὸς νὰ ἰχνηλατεῖ τὴ φύση τῶν πραγμάτων, «τὰς τῶν πραγμάτων οὐσίας», ³⁹ δημιουργεῖ τὸ θεωρητικὸ πλαίσιο, γιὰ νὰ ἀναχθεῖ ἡ συγκρότηση τοῦ γνωστικοῦ γεγονότος στὴν ἀποκλειστικὴ εὐθύνη τοῦ ἀνθρωπίνου ὑποκειμένου, ποὺ ὀφείλει τὴν προνομιακὴ του θέση στὴ βεβαιότητα τὴν ὁποία προσπορίζεται ἀφ' ἑαυτοῦ, «τῇ τοῦ οἰκείου φωτὸς χειραγωγίᾳ». ⁴⁰

Στὸ πεδίο, κατὰ συνέπεια, τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ ὁ ἀνέκκλητος ρόλος τῆς νόησης σχετίζεται μὲ τὴ ρητὴ ὑπογράμμιση τῆς ἀναρμοδιότητος ὁποιασδήποτε ἄλλης, κατὰ συνθήκη, νομιμοποιημένης πηγῆς γνώσεων: «Διὰ τὸ μὴ ἔχειν χώραν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν θεϊκὴν ἀποκάλυψιν, καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων παράδοσιν... δῆλον καθίσταται, ὡς πᾶν ὅπερ καταλαμβάνομεν, διὰ μόνου τοῦ νοὸς καταλαμβάνομεν, ὡς εὐφυῶς ἰχνηλατοῦντος τὰς τῶν πραγμάτων οὐσίας». ⁴¹ Ὁ Παπαβασιλόπουλος, τοῦ ὁποίου τὴ φιλοσοφικὴ διδασκαλία ὀφείλουμε νὰ ἐγγράψουμε στὴν ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς φιλοσοφίας ὡς ἀποφασιστικὴ συμβολὴ στὴ συζήτηση ποὺ προοδopoίησε τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς νεότερης σκέψης στὸν ἐλληνικὸ χῶρο, ⁴² ἔχει ἐπίγνωση τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ἀπόψεις του βρίσκονται στὸν

38. *Σύνοψις γενικὴ τῆς λογικῆς ἔξεως*, ὁ.π., σ. 6α. Γιὰ τὴ σχέση νοὸς καὶ αἰσθήσεων βλ. ἐπίσης Ἀναστάσιος Παπαβασιλόπουλος, *Ρητορικὴ λυχνειμονοῦσα*, ἢτοι *Τέχνη Ρητορικὴ*, Προοίμιον (χφ. ἀρ. 109 Μονῆς Ἰβήρων) [= Εὐλόγιος Κουρίλας, *Ἡπειρωτικὰ ἀνάλεκτα. Α' Παῖσις ἱερομόναχος ὁ μικρὸς. Β' Ἀναστάσιος ἱερεὺς Παπαβασιλόπουλος*, Ἰωάννινα 1956, σ. 108].

39. Ὁ.π., φ. 6α.

40. Ὁ.π., φ. 4α. Γιὰ τὸ ἔμφυτο φῶς «τῆς γνώσεως» βλ. ἐπίσης Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 782 καὶ 846. Πρβ. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, ὁ.π., σ. 266. Γιὰ τὴ συσχέτιση μὲ τὸ καρτεσιανὸ *Lumen naturale* βλ. τὴ μελέτη ποὺ μνημονεύεται στὴ σημείωση 11 παραπάνω.

41. *Σύνοψις τῆς λογικῆς ἔξεως*, ὁ.π., φ. 6α.

42. Γιὰ τὴν τεκμηρίωση τῆς θέσης αὐτῆς βλ. Κώστας Θ. Πέτσιος, «Ἡπειρώτες Εὐεργέτες καὶ Παιδεῖα: Ἡ διδασκαλία τῆς Νεότερης Φιλοσοφίας στὶς Σχολὰς τῶν Ἰωαννίνων». Ἀνακοίνωση στὴν ἡμερίδα ποὺ διοργάνωσε ὁ Δῆμος Ἰωαννιτῶν καὶ τὸ Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων (Ἰωάννινα, 16 Μαΐου 1998) [ὕπο δημοσίευση στὰ *Πρακτικά*].

ἀντίποδα τῆς ἀριστοτελικῆς-σχολαστικῆς γνωσιοθεωρητικῆς παράδοσης.⁴³

Στὴν τελευταία, παρὰ τὶς ἐπὶ μέρους διαφοροποιήσεις, σχετικὰ μὲ τὸ ρόλο τοῦ νοῦς, εἶναι κοινὴ ἡ ἀντίληψη γιὰ τὴ διὰ μέσου τῶν αἰσθήσεων προέλευση τῶν ἐννοιῶν. Ἡ αἰσθησιοκρατικὴ διάσταση τῆς ἀριστοτελικῆς σκέψης, τὴν ὁποία θὰ μπορούσαμε νὰ συνοψίσουμε, γιὰ λόγους καθαρὰ μεθοδολογικοὺς, στίς θέσεις ὅτι «οὐδέποτε νοεῖ ἄνευ φαντάσματος ἢ ψυχῆ»⁴⁴ καὶ «οὐδὲ νοεῖ ὁ νοῦς τὰ ἐκτὸς μὴ μετ' αἰσθήσεως»,⁴⁵ συνιστᾷ τὴν ἀπαρχὴν γιὰ τὴ διαμόρφωση τοῦ σχολαστικοῦ ἀξιώματος «Nihil est in intellectu quod non prius fuerit in sensu».⁴⁶ Ἡ θέση τούτη, τῆς ὁποίας ἡ ἀφετηρία ἀνάγεται στὸν Ἀριστοτέλη,⁴⁷ ἀπὸ ἀποψη αὐστηρῆς ὁρολογίας μᾶλλον προϋποθέτει τὴ διατύπωση τοῦ Thomae Aquinatis, ὅτι «quod est in intellectu nostro, prius in sensu fuerit»,⁴⁸ ἡ ὁποία στοὺς νεότε-

43. Βλ. τὴν ἀκροτελεύτια ὑπόμνησή του (ὅ.π., φ. 63α): «καὶ τὰ λοιπὰ τῆς λογικῆς ἐξέως διεξοδικώτερον τρανώσομεν, καίτοι πολλοὺς ἔχοντες τοὺς κατηγορήσαντας. Οἶδαμεν γὰρ ὡς μωμῆσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται».

44. Ἀριστοτέλης, *Περὶ ψυχῆς* Γ, 7 431a 16-17. Πρβ. W. K. C. Guthrie, *A History of Greek Philosophy. IV. Aristotle: an encounter*, Cambridge 1983 (= 1981), σ. 312.

45. Ἀριστοτέλης, *Περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν*, 6, 445b 16-17.

46. Βλ. Étienne Gilson, *Index scolastico-cartesien*, Paris 1913, σ. 203, ὅπου σχετικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Fr. Eustachius a Sancto Paulo, *Summa philosophica quadripartita, de rebus Dialecticis, Moralibus, Physicis et Metaphysicis*, Parisiis 1609, ἓνα ἔργο εὐρύτατα διαδεδομένο στὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ 17ου αἰῶνος.

47. Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, *Ἡ Λογική*, ὅ.π., σ. 151, σημ. 1, μνημονεύοντας τὴ διδασκαλία τοῦ Ἀριστοτέλους γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῶν ἐννοιῶν, παρατηρεῖ: «ὅθεν καὶ τὸ θρυλούμενον ἐκεῖνο, Μηδὲν εἶναι ἐν τῷ Νῷ, ὁ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει, ἡξίωται· τὸ δὲ δόγμα οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἐρμηνεύσαντες, εἰς ποικίλας δόξας ἐτράποντο». Πρβ. Γενουηνοῦ, *Στοιχεῖα τῆς Μεταφυσικῆς*, ἐξελληνισθέντα... ἐκ τῆς Λατινίδος φωνῆς ὑπὸ ... Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως..., Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας 1806, σ. 164: «ὅ γε μὴν τῶν λοιπῶν Σχολαστικῶν ὄχλος, τὴν αἰσθησιν κρουνὸν εἶναι ιδέας ἀπάσης διαπρεσβεύει, καὶ διακηρύττει τὸ τετριμμένον μηδὲν εἶναι ἐν τῷ νῷ, ὁ μὴ πρότερον ἢ ἐν τῇ αἰσθήσει». Βεβαίως τὸ ἀπόφθεγμα αὐτὸ θὰ ἀξιοποιηθεῖ μὲ προγραμματικὸ τρόπο ἀπὸ τοὺς Νεοέλληνες διαφωτιστὲς κατὰ τὸ δεύτερο ἥμισυ τοῦ ὀκτάτου ὁγδόνου αἰῶνος. Βλ. Κώστας Θ. Πέτσικος, *Ἡ ἀνθρωπολογικὴ προβληματικὴ κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ*, Γιάννινα 1997, σ. 8 κέ. Προϋποθέτουν, ὅμως, τὴν κριτικὴν τοῦ John Locke στὴ διδασκαλίαν περὶ «ἐμφύτων ιδεῶν» καὶ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ἐμπειρίας ὡς πηγῆς γνώσεως. Βλ. John Locke, *An Essay concerning human understanding*, I, 2, καὶ II, 1-4 (= *The Works*, ὅ.π., Vol. 1, σ. 13 κέ., καὶ σ. 82-84).

48. Thomae Aquinatis, *Quaestiones Disputatae*. Volumen I. *De Veritate*

ρους χρόνους είχε ήδη, σύμφωνα με τη διατύπωση του Gassendi, συγκεκριμενοποιηθεί στο «ὀνομαστό ἀξίωμα, Nihil in Intellectu est, quod prius non fuerit in Sensu».⁴⁹

Τὴν περίοδο αὐτὴ ἡ καρτεσιανὴ μεθοδικὴ ἀναίρεση τῆς ἐμπειριστικῆς προέλευσης τῶν ιδεῶν⁵⁰ καὶ ἡ ἀπόρριψη τῆς παραπάνω σχολαστικῆς γνωσιοθεωρητικῆς ἀπόφανσης⁵¹ ἀξιοποιοῦνται στὴν κριτικὴ κατὰ τῆς ἀριστοτελικῆς-σχολαστικῆς ἐμπειριστικῆς γνωσιοθεωρίας καὶ τοῦτο τὸ διαπιστώνουμε μὲ εὐκρίνεια στὰ κείμενα ποὺ διερευνοῦμε. Σύμφωνα μὲ τὸν Παπαβασιλόπουλο «οὐ πᾶσαι αἱ ιδεαὶ τὴν γένεσιν ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἔχουσιν, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ νοός, ὅστις δύναμιν κέκτηται πρὸς τὸ ἐξάγειν ταύτας, οὐδεμιᾶ τῶν αἰσθήσεων χρώμενος»⁵² καὶ «οἱ ἀριστοτελικοί, προτείνοντες ὡς δόγμα πίστεως, τὸ λέγον ἀξίωμα οὐδὲν ἐν τῷ νοῖ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει τουτὶ μέντοι εἶ καὶ κοινῇ παρὰ πάντων αὐτῶν πιστεύεται, ἀλλ' οὐχ ἥττον τῇ ἱερᾷ θεολογίᾳ καὶ τῇ ἀληθῇ φιλοσοφίᾳ ἀντίκειται».⁵³ Στὴ συνοχὴ τούτῃ ἡ ὀνομαστικὴ ἀναφορὰ στὸ cogito καὶ στὴν αὐτοσυνειδησίᾳ λειτουργεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἐπίρρωσης τῆς θέσης ὅτι ὁ νοὺς εἶναι ἱκανὸς νὰ ἔχει ἔννοιες ποὺ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις: «Οὐδὲν γὰρ τοσοῦτον εὐκρινῶς καταλαμβάνεται, ὅσον ἡ ἡμετέρα ἔννοια καὶ οὐδεμία τῶν προτάσεων ἐμφανέστερον τῷ ἡμετέρῳ παρεμπιπτει νοῖ, ἢ αὐτῇ· ἐγὼ ἐννοῶ, ἐγὼ εἰμί. Διὰ ποίων τοίνυν αἰσθήσεων αἱ δύο αὐταὶ προτάσεις τῷ ἡμετέρῳ νοῖ ἐισεληλύθασιν; διὰ τῆς ὁράσεως; ἀλλ'

(cura et studio P. Fr. Raymundi Spiazzi), Roma 1964, III, 3, 19 (= σ. 34). Πρβ. τὴ συναφὴ ἀνάλυση Thomae Aquinatis, *Summa Theologia* (cura et studio P. Fr. Raymundi Spiazzi), Roma 1964, Pars Prima, quaestio XII, art. XII (= σ. 61) καὶ I, qu. 84, art. 1, 6-7 (= σ. 407-408 καὶ σ. 412-415 ἀντιστοίχως).

49. Petrus Gassendi, *Institutionis Logicae*, Pars Prima, *De simplicibus rerum imaginatione*, Canon II (= *Opera Omnia*, ὁ.π., Bd. 1, σ. 92).

50. Βλ. ἐνδεικτ. René Descartes, *Medit.*, VI (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 74-76).

51. Γιὰ τὴν κριτικὴ τοῦ Descartes στὸ «ἀξίωμα» τῶν Σχολαστικῶν βλ. *Discours de la Méthode*, IV, 41 (= *Oeuvres*, ὁ.π., σ. 37)· *Λόγος Περί τῆς Μεθόδου*, ὁ.π., σ. 35. Πρβ. τὸν σχολιασμὸ τῆς θέσης ἀπὸ τὸν Étienne Gilson, René Descartes, *Discours de la Méthode. Introduction et notes*, Paris 1966, σ. 97. Κριτικὴ τόσο στὸ συγκεκριμμένο ἀξίωμα, ὅσο καὶ στὴν ὁμολογὴ θέση τοῦ Gassendi (ὁ.π.) ἀσκεῖ καὶ ὁ Antoine Arnauld, *Logique*, ὁ.π., Première Partie, Chap. 1 (= σ. 34). Πρβ. τὰ σχόλια τῶν ἐκδοτῶν τῆς *Logique* στὸ: *L'Art de Penser*, ὁ.π., Tome II, Supplément: *Présentation synoptique des variantes de texte des éditions 1662-1683. Avec des annotations*, Stuttgart - Bad Cannstatt 1967, σ. 53-54.

52. *Σύνοψις τῆς λογικῆς* ἔξεως, φ. 22β.

53. "Ο.π., φ. 7α. Πρβ. Antoine Arnauld, *La Logique*, ὁ.π., σ. 34.

αὕτη χρωμάτων μόνον ἀντιλαμβάνεται· διὰ τῆς ἀκοῆς; ἢ διὰ τῆς γεύσεως; ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἐκφυλά τοῦ φιλοσοφικοῦ πεφύκασι λόγου. Ἐπειδὴ ἡ μὲν τῶν ψόφων, ἡ δὲ τῶν χυμῶν αἰσθάνεται». ⁵⁴ Τὴν ἐκθεσὴ τῆς ὀρθολογιστικῆς γνωσιοθεωρητικῆς πρότασης ὀλοκληρώνει ὁ Παπαβασιλόπουλος μὲ τὴν ἐπισήμανση ὅτι «οὐ πᾶσαι αἱ ἰδέαι τὴν γένεσιν ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἔχουσιν, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ νοός, ὅστις δύνανται κέκτηται πρὸς τὸ ἐξάγειν ταύτας, οὐδεμιᾶ τῶν αἰσθήσεων χρώμενος», ⁵⁵ κοινοποιώντας μὲ σαφῆ τρόπο στὸν ἐλληνικὸ χῶρο τὴ διδασκαλία γιὰ τὶς ἔμφυτες ἰδέες, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος φαίνεται νὰ γνωρίζει, ὅπως προκύπτει, καὶ μέσω τῆς *Logique* τοῦ Port Royal.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ παρατηρήσουμε ὅτι τὰ παραπάνω τεκμήρια μᾶς ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι στὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος θεματοποιεῖται στὴ νεοελληνικὴ σκέψη, ὡς οὐσιώδης παράμετρος τῆς φιλοσοφικῆς συζήτησης, ἡ ἔντονη ἀντιπαράθεση στὸ γνωσιοθεωρητικὸ ἐπίπεδο ἀνάμεσα στὸν ὀρθολογισμό καὶ τὴν ἀριστοτελική-σχολαστικὴ παράδοση καὶ τὸ νοοῦν ὑποκείμενο ἀναγνωρίζεται ὡς ἀφετηριακὸ σημεῖο τοῦ φιλοσοφεῖν, ἀφοῦ ὁ νοῦς «τὰς φύσεις τῶν πραγμάτων ἰχνηλατεῖ» καὶ «ἐπιστημονικῶς τὰς τῶν πραγμάτων φύσεις καταλαμβάνει». ⁵⁶ Πρόκειται γιὰ μία ἀπὸ τὶς πρωιμότερες, ὅσο γνωρίζω, στὸν ἐλληνικὸ χῶρο, ἐρμηνευτικὰς ἀξιοποιήσεις τῆς καρτεσιανῆς διδασκαλίας γιὰ τὸ cogito, τὶς ἔμφυτες ἰδέες καὶ τὴ θεμελιώδη διάκριση ἀνάμεσα στὴ res cogitans καὶ τὴν res extensa. Γιὰ τὸν Παπαβασιλόπουλο, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ «τὸ ἀμφιβάλλειν» ὡς συνυφασμένο μὲ τὴ νόηση, («αὐτὸ γὰρ τὸ ἀμφιβάλλειν ποιά τις νόησις ἐστί», ⁵⁷ ἀκόμη καὶ τὸ ἐρώτημα («ἡ ζήτησις») σχετικὰ μὲ τὴν οὐσία τῆς «λογικῆς ψυχῆς» ἐπιβεβαιώνει τὴ νοητικὴ τῆς φύση: «εὐθὺς ἡμῖν ἀναφαίνεται», σημειώνει, «ἴδιον ὑπάρχειν τὸ νοεῖν». Κατ' ἐπέκταση, «οὐδὲν τὸ παράπαν ἐν τῇ τῆς νοήσεως ἰδέᾳ περιέχεται, ὧν ἐν τῷ σώματι ὑπάρχειν αἰσθανόμεθα» καὶ «εὐφυῶς συμπεραίνομεν τὴν νόησιν μὴ εἶναι τρόπον τῆς ἐκτεταμένης οὐσίας, ἀλλὰ τῆς λογικῆς ψυχῆς». ⁵⁸ Ἐχοντας

54. Σύνοψις τῆς λογικῆς ἔξεως, φ. 7α-7β. Πρβ. Antoine Arnauld, *La Logique*, ὁ.π., σ. 34: «Car pour ne rien dire que de plus clair que le iour, n'y a rien que nous concevions plus distinctement que nostre pensée même, ny de proposition qui nous poisse être plus claire que celle-là: Je pense; Donc je suis».

55. Ὁ.π., φ. 22β.

56. Σύνοψις τῆς λογικῆς ἔξεως, φ. 62α-β.

57. Ὁ.π., φ. 54β.

58. *Αὐτόθι*.

ἤδη υἱοθετήσῃ τὴν ἄποψιν ὅτι «ἡ ἑκτασις τὴν σωματικὴν οὐσίαν συνίστησιν»⁵⁹ ἐπάγεται ὅτι «πραγματικῶς» ἡ νοητικὴ οὐσία διαφοροποιεῖται ἐκ «τοῦ σώματος».⁶⁰

Μία ἀναφορὰ στὴ συγκεκριμένη θεματικὴ ἀπὸ τὸν Μεθόδιο Ἀνθρακίτη στὴ χειρόγραφη *Λογικὴ* του (1726) μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ κριτικὴ στὴν ἀριστοτελική-σχολαστικὴ σκέψη ἐδράζεται σὲ μία διαφορετικὴ ἀνθρωπολογία καὶ σύστοιχη γνωσιοθεωρία, ἡ ὁποία εἶναι εὐρέως διαδεδομένη τὴν περίοδο αὐτὴ στὸν ἐλληνικὸ πνευματικὸ χῶρο. Ὁ ἄνθρωπος, τονίζει ὁ Ἀνθρακίτης, δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ «σῶμα ὀργανικὸν λογικῇ ψυχῇ εἰδοπεποιημένον, καθάπερ οἱ περιπατητικοὶ αὐτὸν ὀρίζουσιν», ἀλλὰ ἀπὸ δύο διακριτὲς οὐσίες, ἐκ τῶν ὁποίων «τὸ σῶμα ἐστὶ ὕλικὸν διαστατόν, ἡ δὲ ψυχὴ ἄυλον ἀδιάστατον»⁶¹ καὶ ἡ ἑτερογένεια τῶν οὐσιῶν δηλώνεται ἀπὸ διαφορετικὰ καὶ ἀλληλοαποκλειόμενες στὴ σημαντικὴ τους ἰδέες: «ἡ ἰδέα τοῦ νοὸς ἦτοι τῆς νοούσης οὐσίας σαφὴς ἐστὶ καὶ διακεκριμένη, μῆτε δύναται συγχεῖσθαι σὺν τῇ ἰδέᾳ τοῦ σώματος, ὅπερ ἐστὶν οὐσία εἰς μῆκος, πλάτος καὶ βάθος διαστατή».⁶²

Ἡ φιλοσοφικὴ διαφοροποίησις τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη στὸ ἐπίπεδο τῆς ὄντολογίας, (οὐχ ὕψις φαίνεται), σημειώνει, «ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους διαίρεσις τοῦ ὄντος, ὅταν φησὶν τὸ ὄν ἐν καὶ πολλαχῶς λέγεται»,⁶³ διαθλάται καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ γνωσιοθεωρίας. Ὅπως διαπιστώνουμε, υἱοθετεῖ τὴν καρτεσιανῆς προέλευσης ταύτιση ἀνάμεσα στὴν *idea* καὶ τὴν *perception*⁶⁴ μὲ τὴν ἐπεξήγησιν ὅτι ἡ ἰδέα, ἢ «ἡ κατάληψις, ἣτις καὶ πρόσληψις λέγεται, ὀρίζεται πρῶτον, νοή-

59. Ὁ.π., φ. 14α.

60. Ὁ.π., φ. 54β.

61. Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Εἰσαγωγή τῆς Λογικῆς Πραγματείας*, 1726 (χφ.), φ. 25α [= Κώστας Θ. Πέτσος (Μεταγραφὴ κειμένου - Εἰσαγωγή), *Τὰ νέα τοῦ Κ.Ε.Ν.Ε.Φ.*, τχ. 1 (Ἰωάννινα 1998), σ. 22-23].

62. Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Λογικὴ Ἑλλάτων* (= Παναγιώτης Κ. Χρήστου, *Μεθόδιος Ἀνθρακίτης - Βίος, Ἀρᾶς, Ἀνέκδοτα Ἔργα*, Ἰωάννινα 1953), σ. 64.

63. Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Εἰσαγωγή τῆς Λογικῆς Πραγματείας* (χφ.), ὁ.π., φ. 82β. Πρβ. Ἀριστοτέλης, *Τῶν μετὰ τὰ φυσικά*, Ζ, 1028a 10: «Τὸ ὄν λέγεται πολλαχῶς». Βλ. ἀκόμη ὁ.π., 1017a 24· *Περὶ ψυχῆς*, 410a 13: «ἐτι δὲ πολλαχῶς λεγόμενον τοῦ ὄντος».

64. Βλ. René Descartes, *Meditationes, Secundae Responsiones* (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 160). Γιὰ τὴν σχετικὴ προβληματικὴ καὶ τὶς ἐπιμέρους διακρίσεις βλ. Andreas Kemmerling, «*Cartesische Ideen*», *Archiv für Begriffsgeschichte*, 39 (1996) 43-94, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

ματος είδος, δι' ἧς τι καταλαμβάνεται μόνον καὶ οὐδὲν κατ' αὐτοῦ καταφάσκειται ἢ ἀποφάσκειται».⁶⁵

Στὸ ζήτημα τοῦτο συστοιχίζεται τόσο μὲ τὸν Παπαβασιλόπουλο, ὁ ὁποῖος διδάσκει ὅτι «διὰ τοῦ τῆς καταλήψεως ὀνόματος, κοινῶς ἐμπεριλαμβάνονται πάντα, ὧν ἐν ἡμῖν ὑπάρχειν αἰσθανόμεθα» καὶ οἱ ιδέες δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ (α)λήψεις, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν αὐτὰ τὰ πράγματα, τῷ ἡμετέρῳ νοῖ λαμβανόμενα, καὶ νοούμενα»,⁶⁶ ὅσο καὶ μὲ τὸν Δαμοδό, γιὰ τὸν ὁποῖο «ὀρίζεται ἡ ἀπλῆ ἐπίληψις, ἥτις καὶ ιδέα, καὶ ἔννοια λέγεται» ὡς «ἀπλῆ τοῦ νοὸς θεωρία, καὶ ὅρασις δι' ἧς νοοῦμεν μόνον τὸ πρᾶγμα, οὐδὲν καταφάσκοντες, οὔτε ἀποφάσκοντες».⁶⁷ Στὴν ἴδια συνοχὴ καὶ ὁ Θεόδωρος Καβαλλιώτης βεβαιώνει ὅτι «διὰ τῆς πρώτης τοῦ νοὸς ἐνεργείας, ἥτις ἀντίληψις, ἐπίληψις, ιδέα, καὶ πρόσληψις καλεῖται, ἀπλῶς τὸ πρᾶγμα καταλαμβάνομεν, μήτε καταφάσκοντες, μήτε ἀποφάσκοντες».⁶⁸

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι τόσο στὴ διάκριση τῶν ιδεῶν σὲ σαφεῖς ἢ φανερὲς καὶ ἀσαφεῖς ἢ συγκεχυμένες,⁶⁹ ὅσο καὶ στὶς διασαφηνίσεις σχετικὰ μὲ τὴν ὕψη τῆς ιδέας, ἀνάλογα μὲ τὸν προσανατολισμὸ τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ὕλικά ἀντικείμενα, ἢ τὰ ὅντα καὶ τὸν ἀντιστοιχοχαρακτηρισμὸ τῆς ὡς «φαντασίας» ἢ «καθαροῦ νόησης», ἀνιχνεύουμε καρτεσιανὲς ἀπηχήσεις.⁷⁰ Σύμφωνα μὲ τὸν Δαμοδό, ὁ ὁποῖος ἀνα-

65. Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Λογικὴ Ἐλάττων*, ὁ.π., σ. 61: «Τί ἐστι κατάληψις, ἥτοι ιδέα».

66. *Σύνοψις τῆς λογικῆς ἔξεως*, ὁ.π., φ. 8β καὶ 22β ἀντιστοίχως.

67. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 845. Πρβ. σ. 839: «αὕτη... ἡ ιδέα οὐκ ἔστιν ἕτερον, ἢ μὴ ἢ ἐπίληψις».

68. Βλ. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, *Λογικὴ Πραγματεία* (χφ. Σιατίστης) [= Ἀντώνιος Σιγάλας, *Ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας. Α' Ἀρχεῖα καὶ Βιβλιοθήκαι Ἀντικῆς Μακεδονίας*, Θεσσαλονίκη 1939, σ. 125], φ. 6β.

69. Ἀναστάσιος Παπαβασιλόπουλος, ὁ.π., φ. 22β: «τούτων δὲ τῶν ιδεῶν, αἱ μὲν φανεραὶ εἰσὶν, ὡς ἡνίκα καθαρῶς τὰς πραγμάτων καθορῶμεν οὐσίας· αἱ δὲ ἀμυδραὶ ἡνίκα ἐνελημμένως τούτων ἀντιλαμβάνομεθα». Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Λογικὴ Ἐλάττων*, ὁ.π., σ. 64· Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 858-859.

70. Βλ. René Descartes, *Medit.*, III (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 37-38 καὶ σ. 40 κέ.)· *Principia Philosophiae*, Pars Prima, XLIII καὶ XLVIII (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, 1, σ. 21 καὶ σ. 22-23)· *Discours de la Méthode*, I, 2· VI, 41, 43 (= *Oeuvres*, ὁ.π., VI, σ. 2, 37, 39 ἀντιστοίχως). *Λόγος Περὶ τῆς Μεθόδου*, ὁ.π., σ. 5, 35, 37. Πρβ. Antoine Arnauld, *La Logique*, I, I, σ. 29 κέ. Γιὰ τὶς σαφεῖς-εὐχρινεῖς καὶ ἀσαφεῖς-συγκεχυμένες ιδέες βλ. ἐπίσης Antoine Arnauld, ὁ.π., I, IX, σ. 75 κέ. Βλ. σχετικὰ Alan Gewirth, «Clearness and Distinctness in Descartes», *Philosophy*, 18 (1943) 17-36.

φέρεται αναλυτικότερα στη σχετική προβληματική, «όταν ἡ ἰδέα, καὶ ἡ ἐπίληψις νοεῖ πράγματα σωματώδη, τῶν ὁποίων φαίνεται ὁρᾶν τὴν εἰκόνα, καὶ ὁμοίωμα, ὅπερ λέγεται φάντασμα, τότε καλεῖται φαντασία ἢ φάντασμα. Ὅταν δὲ ἡ ἰδέα, καὶ ἡ ἐπίληψις νοεῖ τὰ ἄϋλα πράγματα, ἐκεῖνα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα οὐ παρίστανται διὰ τινος εἰκόνος καὶ φαντάσματος, τότε καλεῖται καθαρὰ νόησις. Οἷον ὅτε νοῶ τὸν οὐρανόν, ἀντικείμενον τῆς ἐμῆς νοήσεως ἐστὶ πρᾶγμα σωματώδες· διὸ ἡ ἐμὴ νόησις, καὶ ἰδέα λέγεται φάντασμα. Ὅταν πάλιν νοῶ τὴν ἀρετὴν, ἢ τὸν θεόν, ἀντικείμενον τῆς νοήσεως ἐστὶ πρᾶγμα ἄϋλον, καὶ ἡ νόησις λέγεται καθαρά, τουτέστιν, ἄνευ ὕλικῃς εἰκόνος».⁷¹

Ὁ Ἀνθρακίτης ὅμως, παράλληλα μὲ τὴν καρτεσιανὴ διαίρεση τῶν ἰδεῶν,⁷² φαίνεται νὰ ἀποδέχεται καὶ τὸν ἐπιμερισμὸ τῆς ἰδέας σὲ εἰδικὴ καὶ ὕλική,⁷³ ποὺ σύμφωνα μὲ τὸν Δαμοδό, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται νὰ τὸν υἱο-

71. Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 857. Ἡ ὑπογράμμιση στὸ κείμενο. Πρβ. Ἀναστασίος Παπαβασιλόπουλος, ὁ.π., φ. 8β-9α: «Διαιρεῖται δὲ αὕτη ἡ κατάληψις γενικῶ ὀνόματι ἐκλαμβανομένη, εἷς τε τὴν φαντασιώδη, καὶ εἷς τὴν καθαρὰν νόησιν λεγομένην. Ἡ φαντασιώδης κατάληψις ἐστὶ λῆψις ἰδέας τινὸς πράγματος αἰσθητοῦ, καὶ παρόντος [...]. Καθαρὰ δὲ νόησις λέγεται ὅταν ὁ νοῦς, οὐδενὸς ὀργάνου αὐτῷ βοηθοῦντος, τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως καὶ οὐσίας ἀντιλαμβάνεται· οἷον ἡνίκα τὴν τοῦ τριγώνου φύσιν τε καὶ οὐσίαν ἢ ἄλλου τινός, διὰ τῆς ἐν ἑαυτῷ οὔσης ἰδέας ἐννοεῖ». Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Λογικὴ Ἐλάττων*, ὁ.π., σ. 61: «Ἀῦθις ἡ κατάληψις διττὴ, καὶ γὰρ συνίσταται ἐν ἰνδάλματι τινὶ σωματικῷ ἢ γίνεταί ἄνευ τοιούτου τινὸς ἰνδάλματος. Ἡ πρώτη φαντασία λέγεται, ἡ δευτέρα νοῦς καθαρὸς καὶ νόησις καθαρὰ». Γιὰ τὸν Θεόδωρο Καβαλλιώτη, *Μεταφυσικὴ*, ὁ.π., σ. 199, «τὸ πρῶτον κριτήριον, ἥτοι ἡ πρωτίστη ἀρχὴ τῆς βεβαίας γνώσεως, ἡ καθαρότης ἐστὶ τῶν ἰδεῶν, καὶ ἡ διάκρισις». Πρβ. ὁ.π., σ. 207 κέ., σ. 270-271.

72. Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Λογικὴ Ἐλάττων*, ὁ.π., σ. 61: «Παρὰ ταῦτα ἡ μὲν ἔμφυτος ἰδέα παρὰ τῷ Καρτεσίῳ λέγεται, ἥτις δηλαδὴ θεόθεν τῷ ἡμετέρῳ νοῖ προσγίνεται, ἡ δὲ ἐπεισάκτος, ἥτις ἐξ ἀφορμῆς τῶν σωμάτων ἡμῶν ἐπεγένετο· ἡ δὲ ποιητικὴ, ἥτις ἐκ πολλῶν ἄλλων συντίθεται». Πρβ. τίς παρατηρήσεις τοῦ Παναγιώτη Κονδύλη, *Ὁ Νεοελληνικὸς Διαφωτισμὸς - Οἱ φιλοσοφικὲς ἰδέες*, Ἀθήνα 1988, σ. 179. Βλ. ἐπίσης Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 858 κέ. Γιὰ τὴν τριπλῇ διαίρεση τῶν ἰδεῶν ἀπὸ τὸν Descartes σὲ «ideae innatae», «ideae adventitiae» καὶ «ideae a me ipso factae» βλ. René Descartes, *Medit.*, III (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 37-38). Βλ. ἐνδεικτ. Frederick P. van De Pitte, «Descartes's innate ideas», *Kant-Studien*, 76 (1985) 363-384. Γιὰ τὴ σημασία τὴν ὁποία ἀποδίδει στὸν ὄρο «ἐμφυτες» ὁ Δαμοδός βλ. τὴν ἀνάλυση παρακάτω.

73. Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *αὐτόθι*: «Κατάληψις εἰδικὴ ἐστὶ τρόπος ἢ διάθεσις τοῦ νοοῦντος νοός, ὕλικὴ δὲ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐν τῷ νοῖ καταληφθὲν, ἥτοι τὸ ἰνδάλμα καὶ ἀπείκασμα τοῦ νοηθέντος πράγματος ἐν τῷ νοῖ ἐντυπωθὲν». Σύμφωνα μὲ τὸν Γεώργιο Ι. Ζαβίρα, *Νέα Ἑλλάς ἢ Ἑλληνικὸν Θέατρον*, ἐπιμ., εἰσαγ., εὔρετ. Τάσος

θετήσσει, προσγράφεται στον Malebranche και τους όπαδούς του.⁷⁴ 'Ο Δαμοδός, όπως θα διαπιστώσουμε και στη συνέχεια, δέχεται μόνον την ειδική ιδέα,⁷⁵ δηλαδή τη δύναμη του νοός «δι' ἧς φέρεται... εἰς τὸ ἀντικείμενον»,⁷⁶ μία θέση τῆς οποίας ἡ βαθύτερη σημασία ἐγκνεται στην κατοχύρωση τῆς ἀντικειμενικῆς ὑπαρξῆς τῆς πραγματικότητας, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ δυσκολία νὰ κατανοηθεῖ πλήρως τὸ γεγονός τοῦ νοεῖν. Ἀπορρίπτεται δηλαδή τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ἀντικατοπτρίζεται ἡ πραγματικότητα στὶς ιδέες, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀνεξάρτητη ὑπαρξή, διακρίνονται δηλαδή σαφῶς ἀπὸ τὶς ἐννοιες-παραστάσεις καὶ μέσω τῶν ὁποίων συντελεῖται ἡ γνώση, σύμφωνα μὲ τὴ φιλοσοφία τοῦ Malebranche.

Εἶναι σαφές, νομίζουμε, ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε ἀναπόφευκτα ἀδρομερῆ ἀνάλυση, ὅτι οἱ παραπάνω ἀπόψεις ἀντιπροσωπεύουν μία διαφορετικὴ καὶ ριζικὰ ἀντίθετη, πρὸς τὴν παραδεδομένη ἀριστοτελική-σχολαστική, ἀνθρωπολογία, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ ἔχει σοβαρὰ ἐρείσματα στὴ νεοελληνικὴ φιλοσοφικὴ σκέψη ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου μέχρι τὰ μέσα, τουλάχιστον, τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος.⁷⁷ Καὶ τοῦτο προκύπτει ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἀναστασίου Παπαβασιλόπουλου, τοῦ Μεθοδίου Ἀν-

⁷⁴ Αθ. Γριτσόπουλος, Ἀθήνα 1972 (= Ἀθήνησι 1872), σ. 419, ὁ Ἀνθρακίτης «μετέφρασε τὰ τοῦ Νικολάου Μαλεβραγχίου, Καρτεσίου, καὶ ἄλλων τινῶν τὰ συγγράμματα τὰ ὁποῖα παρέδιδε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ».

⁷⁵ Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 845-846: «ὥς εἴρηται, διακρίνεται ἡ ἐπίληψις τῆς ιδέας παρὰ τοῦ Μαλεμβραγχίου διὸ τὴν διαίρεσιν ταύτην δεχόμενοι πολλοὶ λέγουσι ὅτι ἡ ιδέα ἐστὶν ἄλλη ἐιδική, καὶ ἄλλη ὕλική. Εἰδικὴν ιδέαν καλοῦσι τὴν ἐπίληψιν, δηλαδή τὴν ἐνέργειαν τοῦ νοός, καθὼ νοεῖ· ὕλικὴν καλοῦσι τὴν εἰκόνα τοῦ πράγματος οὕσαν ἐν τῷ νῷ. Ἡμεῖς ἀπορρίψαμεν ταῦτα· ὀνόματι ιδέας γὰρ καὶ ἐννοίας, καὶ ἐπιλήψεως οὐ νοοῦμεν εἰ μὴ τὴν γνώσιν τοῦ πράγματος, ἥτοι τὸ ἴδιον πρᾶγμα καθὼ ἐστὶ νοούμενον».

⁷⁶ Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 837: «προσέτι, οὐ δεχόμεθα τὴν διαίρεσιν τῆς ιδέας, καὶ γνώσεως εἰς ὕλικήν, καὶ ἐιδικήν· μόνον γὰρ τὴν ἐιδικὴν ιδέαν δεχόμεθα, δηλαδή τὴν ἐπίληψιν, καὶ γνώσιν τοῦ πράγματος, οὐχὶ δὲ τὴν ὕλικήν, δηλαδή τὴν εἰκόνα τοῦ πράγματος ἐν τῷ νῷ γινομένην, καὶ τοῦ πράγματος παραστατικὴν».

⁷⁷ Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 838.

⁷⁸ Στούς «Λόγους» τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πάδοβας Εὐσταθίου Νομικοῦ (1729), Δημητρίου Μεραδάρη (1731) καὶ Νικολάου Στρατηγοῦ (1732) συναντοῦμε τὴν περίοδο αὐτὴ ἀναφορὰς στὴ σκέψη τοῦ Descartes. Βλ. Ἀριστείδης Π. Στεργιέλης, *Τὰ δημοσιεύματα τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πάδοβας τὸν 17ο καὶ 18ο αἰῶνα*, Ἀθήνα 1970, σ. 68-70. Ἐπιβιώσεις τῆς καρτεσιανῆς φιλοσοφίας καὶ μεθερμηνεία τῶν ἀνθρωπολογικῶν τῆς, κυρίως, παραμέτρων ἀνιχνεύουμε τόσο κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ, ὅσο καὶ κατὰ τὸν δέκατο ἑνατο αἰῶνα. Ἡ ἀντικαρτεσιανὴ στάση, τόσο σὲ ζητήματα ἀνθρωπολογίας καὶ γνωσιοθεωρίας, ὅσο καὶ φυσικῆς φιλοσοφίας φαίνεται νὰ συμπί-

θρακίτη και κυρίως τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ, στὸν ὁποῖο ὀφείλουμε, ὅπως ἤδη ἐπισημάνσαμε, τὴ διεξοδικότερη καὶ πλέον τεκμηριωμένη, ἀπὸ ἱστορικοφιλοσοφικὴ ἀποψή, ἔκθεσή της, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ *Μεταφυσικὴ* τοῦ Θεοδώρου Καβαλλιώτη, στὴν ὁποία, ἤδη, ἀκροθιγῶς ἀναφερθήκαμε. Γιὰ τὸν Μοσχοπολίτη στοχαστὴ, τοῦ ὁποίου ὁ διδάσκαλος Σεβαστὸς Λεοντιάδης «ἐχρημάτισε μαθητῆς» τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη,⁷⁸ πρώτη ἀρχὴ τῆς «βεβαίας γνώσεως» εἶναι ἡ πρότασις «νοῶ, ἄρα ὑπάρχω», διότι ὁ ἄνθρωπος «καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀμφιγνοῖσαι δυνάμενος, περὶ ἑαυτοῦ οὐ δύναται». Καὶ τοῦτο διότι «πρὸς... ἐνδοτάτῃ τινὶ αἰσθήσει ξύνοιδεν ἑαυτῷ ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθαρᾷ ἰδέᾳ τοῦ ἀμφιβάλλοντος ἢ τοῦ ὑπάρχοντος ἐμπερικλείεσθαι».⁷⁹

Ὁ δυῖσμός υἱοθετεῖται καὶ ἀπὸ τὸν Καβαλλιώτη, γιὰ τὸν ὁποῖο τὸ σῶμα εἶναι «οὐσία ἐκτεταμένη»,⁸⁰ «οὐσία ἔκτασιν ἔχουσα τῆς διανοήσεως ἀμοιροῦσα»,⁸¹ ἐνῶ ἀντίθετα τὸ πνεῦμα, ἢ ἡ ψυχὴ, εἶναι «οὐσία... διανοοῦσα, ἐκλαμβάνουσα, κρίνουσα καὶ συλλογιζομένη»,⁸² «οὐσία... διανοήσεως μεθεκτικὴ».⁸³ Ὁ Καβαλλιώτης, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ Δαμοδός,⁸⁴ χρησιμοποιεῖ τὸν ὀρισμό, γιὰ νὰ διασαφηνίξει τὶς ἐννοίες καὶ μέσω αὐτῶν τὴν πραγματικότητα: «οὐδὲν γὰρ ἀσφαλέστερον τεκμήριον πέφυκεν τῆς διακρίσεως τῶν πραγμάτων, τῆς τῶν ἰδεῶν διαφορᾶς τε, καὶ ἀντιθέσεως, οὐδ' ἄλλως περὶ τῶν πραγμάτων ἔξεστι κρίνειν εἰ μὴ διὰ τῶν καθα-

πτει μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Εὐγενίου Βούλγαρη. Γιὰ μιὰ «γενικὴ ἐπισκόπηση» βλ. Παναγιώτης Κονδύλης, *Νεοελληνικὸς Διαφωτισμός*, ὅ.π., ἰδ. σ. 182 κέ.

78. Βλ. Γεώργιος Ι. Ζαβίρας, *Νέα Ἑλλάς ἢ Ἑλληνικὸν Θέατρον*, ὅ.π., σ. 530.

79. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, *Μεταφυσικὴ*, ὅ.π., σ. 207. Πρβ. σ. 200: «Ὁ ἡμέτερος νοῦς διττῶς εὐμοιρεῖ τῆς τοῦ ὑπάρχειν βεβαιότητος».

80. Ὁ.π., σ. 255.

81. Ὁ.π., σ. 253.

82. Ὁ.π., σ. 255.

83. Ὁ.π., σ. 253. Πρβ. σ. 254: «ὁ τοῦ ἀνθρώπου νοῦς ἦτοι ἡ λογικὴ ψυχὴ διανοήσεως μετέχει καὶ θελήσεως». Ὁ Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὅ.π., σ. 805 κέ., ἀναπτύσσει διεξοδικὰ τὴ σχετικὴ προβληματικὴ γιὰ τὶς δύο «δυνάμεις τῆς λογικῆς ψυχῆς», τὴ διάνοια καὶ τὴ θέληση. Πρβ. *Συνταγμάτων τῆς Μεταφυσικῆς* (χφ.) [= Νίκος Κ. Ψημμένος (ἀνθολ. κειμένων, εἰσαγ., σχόλ.), *Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία ἀπὸ τὸ 1453 ὡς τὸ 1821*. Τόμος Β' *Ἡ ἐπικράτηση τῆς νεωτερικῆς φιλοσοφίας. Μετακορυφαίη περίοδος*, Ἀθήνα 1989, σ. 89]: «ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔχει δύο δυνάμεις... τὴν διάνοιαν, ὅπου καὶ νοῦς λέγεται, καὶ τὴν θέλησιν, ὅπου καὶ βούλησις ὀνομάζεται». Στὸ *Συνταγμάτων Μεταφυσικῆς* διατυπώνονται ἀπόψεις τὶς ὁποῖες συναντοῦμε καὶ στὴ *Φυσιολογία*.

84. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὅ.π., σ. 777: «οὐκ ἔχομεν γὰρ ἄλλο κριτήριον τῆς διαφορᾶς τῶν πραγμάτων, εἰ μὴ τὴν διαφορὰν τῶν ἰδεῶν».

ρῶν τε καὶ διακεκριμένων αὐτῶν ἰδεῶν». ⁸⁵ Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, «ἡ ἰδέα τοῦ σώματος, καὶ ἡ ἰδέα τοῦ νοῦς ἀμοιβαίως ἑαυτὰς θετικῶς καὶ πεπληρωμένως ἀποκλείουσι... ἡ οὐσία ἡ σωματικὴ, καὶ ἐκτεταμένη, διαφόρου ἐστὶ... τάξεως τῆς οὐσίας τῆς διανοούσης καὶ πνευματικῆς». ⁸⁶

Ἀνάλογη συγγένεια τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Καβαλλιώτη μὲ τὴν ἀντίστοιχη τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ παρατηροῦμε καὶ στὸ ζήτημα τῆς αὐτογνωσίας. Ὁ νοῦς ὡς «οὐσία διανοοῦσα ὑπάρχων... ἑαυτῷ τὴν ἰδίαν ξύνοιδε διανόησιν, φυσικῶς ἑαυτὸν γινώσκων» ⁸⁷ καὶ δὲν πρόκειται γιὰ ἔμμεση γνώση, γιὰ «ἀνακεκλασμένη», ὅπως γράφει, ἀλλὰ γιὰ ἄμεση, ποὺ συναρτᾶται μὲ τὴ φύση τῆς νοητικῆς οὐσίας: «οὐ γὰρ διὰ ἀνακεκλασμένης μόνον διανοήσεως ἐκ προηγουμένης τινῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων γνώσεως ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἑαυτὴν νοεῖ, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐνδοτάτῃ αἰσθήσει, καὶ συνειδήσει, δι' ἧς ἑαυτῆς αἰσθάνεται, καὶ τὴν οἰκείαν ὑπαρξιν, καὶ διανόησιν κατανοεῖ». ⁸⁸ Ὁ Καβαλλιώτης διατυπώνει καὶ αὐτὸς μὲ ρητὸ τρόπο τὴν ἀντίθεσή του πρὸς τὴν ἐμπειριστικὴ γνωσιοθεωρία, τὴν ὁποία ἀντιπροσωπεύει («τὸ κοινὸν ἀξίωμα, τὸ οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει»), ⁸⁹ ἐπιβεβαιώνοντας τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς ρεύματος σκέψης, μὲ ἐνιαῖα, σὲ γενικὲς γραμμές, ἀνθρωπολογικὰ καὶ γνωσιοθεωρητικὰ χαρακτηριστικά. Σημειώνει δὲ ὅτι «ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ἰδέαι τινὲς ἔμφυτοι, οἷαι καὶ ἡ τοῦ εἶναι, καὶ τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἀγαπήσεως, καὶ ἄλλαι οὐκ εὐαρίθμητοι, ἐξόχως δὲ ἡ τῆς τελειότητος». ⁹⁰ Τίς ἔμφυτες ἰδέες καὶ ὁ Καβαλλιώτης τίς κατανοεῖ, μέσα στὸ πλαίσιο ποὺ ἤδη περιγράψαμε καὶ θὰ ἀναπτύξουμε διεξοδικότερα στὴ συνέχεια, ὡς «φῶς φυσικόν», ⁹¹ ἐνῶ ἡ

85. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, *Μεταφυσική*, ὁ.π., σ. 254-255.

86. "Ο.π.", 255. Πρβ. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 775: «ἡ ἑκτασις γὰρ ἐστὶ συστατικὴ τοῦ σώματος, καὶ ἡ νόησις συστατικὴ τοῦ πνεύματος» (...) «διὸ ὅπου ἐστὶν ἡ νόησις, οὐ δύναται εἶναι ἡ ἑκτασις, καὶ ἀντιστρόφως».

87. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, *Μεταφυσική*, ὁ.π., σ. 255. Πρβ. σ. 256: «ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ φυσικῶς διανοεῖ, καὶ τὴν ἰδίαν ἑαυτῇ ξύνειδεν διανόησιν ἐν τῇ διανοήσει τῆς ἑαυτῆς φύσεως ὑφισταμένης... ἄρ' ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐνδοτάτῃ αἰσθήσει φυσικῶς ἑαυτὴν γινώσκει, ἥτοι ἑαυτὴν ὑπάρχειν, καὶ διανοεῖσθαι φυσικῶς ἑαυτῇ ξύνειδεν».

88. "Ο.π.", σ. 257.

89. "Ο.π.", σ. 267. Πρβ. σ. 262: «πολλὰ γὰρ εἰσὶν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν αἰσθήσει».

90. "Ο.π.", σ. 267. Πρβ. σ. 266: «Ἐμφυτος ἰδέα καλεῖται ἡ ἐν ἡμῖν ἐναποτεχθεῖσα, εἰδοῦν ἢ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἡλικίας σημείου, μέχρις ἐσχάτου τῇ προσεχούσῃ ἐτοιμῶς παροῦσα, καὶ ἥν μόνῃ ἡ πρωτίστως αἰτία οὐ διὰ τινος σωματικῆς ἀφορμῆς, οὐδὲ συνδρομῇ δευτέραις αἰτίαις ἄπασι κοινῇ ὑπέσχε διορισμένη». Πρβ. σ. 268.

91. "Ο.π.", σ. 266. Καὶ ὁ Καβαλλιώτης υἱοθετεῖ (σ. 263) τὴν περὶ «εὐκαίρου

γενικότερη ἐπιχειρηματολογία του διαπνέεται σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴ ἀντίληψη γιὰ τὴ μεταφυσικὴ.

Ὁ Δαμοδός, χαρακτηρίζοντας «ψευδῆ» «τὴν δόξαν τῶν ἐπικουρείων», ⁹² ἀντιπαρατίθεται γενικότερα πρὸς τὴν ἐμπειριστικὴ γνωσιοθεωρία σημειώνοντας ὅτι «ὁ φιλόσοφος καὶ οἱ σχολαστικοὶ πάντες ὁμοφώνως διδάσκουσι πάσας τὰς γνώσεις τῆς ψυχῆς εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ νοεῖν διὰ τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ θυρῶν, ἐξ ὧν διαβαίνουνσι... τὰ εἶδη τῶν πραγμάτων. Διὰ τοῦτο εἴρηκεν ὁ φιλόσοφος ὅτι ἡ ψυχὴ οὐ νοεῖ ἄνευ φαντάσματος. Τῷ φιλοσόφῳ καὶ τοῖς σχολαστικοῖς συμφωνεῖ καὶ ὁ Γασένδος, ὁ ὁποῖος λέγει, ὅτι πᾶσα ἰδέα ἥτις ἐστὶν ἐν τῷ νῷ, ἔλαβεν τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν αἰσθήσεων· ὅμοιον ἐστὶ καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν σχολαστικῶν, οὐδὲν ἐστὶν ἐν τῷ νῷ, ὃ οὐκ ἦν πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει». ⁹³ Στὴν ἴδια συνοχὴ παρουσιάζει τὴν ἄποψη τοῦ Gassendi, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία κάθε ἰδέα προκύπτει εἴτε ἄμεσα ἐκ τῶν αἰσθήσεων, εἴτε ἔμμεσα ἀπὸ τὸ συνδυασμὸ καὶ τὴ μεταποίησιν τῶν δεδομένων τῆς ἐμπειρίας: «ἐπειδὴ δὲ εἶδεν ὁ Γασένδος, καὶ οἱ σχολαστικοί, ὅτι ἡμεῖς πολλάκις νοοῦμεν πράγματα τὰ ὁποῖα οὐκ εἰσῆλθον ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν διὰ τῶν αἰσθήσεων, διὰ τοῦτο διδάσκει ὁ μέγας

ἀφορμῆς» θεωρία, στὴν καρτεσιανὴ τῆς, βεβαίως, ἐκδοχῇ: «τοιούτος τις ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ μεταξὺ σώματος, καὶ ψυχῆς νόμος θετέσπισται, δι' ὃν ἐξ ἀφορμῆς τινῶν κατὰ τὸ σῶμα γινομένων κινήσεων ἐγείρονται τινὲς νοήσεις κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ ἐναλλάξ». Πρβ. σ. 217 καὶ σ. 269. Μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐρμηνεύσουμε καὶ τὴν ἀναφορὰ τοῦ στὴν γνωστικὴ λειτουργία τῆς «αὐτοῦ νοὸς προσοχῆς» (σ. 266). Οἱ θέσεις τοῦ Καβαλλιώτη ἐμφανίζουν ἔντονη ὁμοιότητα μὲ τὴς ἀνάλογες τοῦ Δαμοδοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργο ἦταν εὐρύτατα διαδεδομένο. Γιὰ τὸ τελευταῖο βλ. Βασιλικὴ Μόμπου-Σταμάτη, «Ἐνας πρόλογος τοῦ Σαμουὴλ Γεωργιάδη (1787). Τῷ ἀναγινώσκοντι, Σαμουὴλ Ἀθηναῖος χαίρειν», *Ὁ Ἑρμηνεύτης*, 21 (1997) 72-94.

92. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, β.π., σ. 820: «οἱ ἐπικουρείοι, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον εἶναι σώματα πάντα ὅσα ὑπάρχουσιν, ἵνα ἐξηγήσωσι τὸν τρόπον τοῦ νοεῖν προστρέχουσιν εἰς τινὰ εἶδωλα, ἥτοι τυπώματα, καὶ εἰκονίσματα, σωματικά· καὶ ταῦτα τὰ σωματικὰ εἰκονίσματα λέγουσιν εἶναι τὰς ἰδέας, καὶ γνώσεις τῶν πραγμάτων. Ἐλεγον γάρ, ὅτι ἐτυπώθησαν ἐν τῷ νῷ αἱ σωματικαὶ ἐκεῖναι εἰκόνες, ὥσπερ ἐγγραφύονται ἐν τῷ κηρῷ διάφορα σχήματα διὰ τῆς σφραγίδος· ἀλλὰ τίς οὐ θαυμάζει τὰ ληρήματα τῶν ἐπικουρείων; ποῖον σωματικὸν εἶδωλον γὰρ δύναται παραστήσει τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς, καὶ ὁμοίων, τὰ ὁποῖα οὐκ ἔχουσιν ἔκτασιν;». Ἡ ὑπογράμμισις στὸ καίμενο. Γιὰ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἐπικούρου σχετικὰ μὲ τοὺς «τύπους» καὶ τὰ «εἶδωλα» βλ. Hermanus Usener, *Glossarium Epicureum* (Edendum curaverunt M. Gigante, W. Schmid), Roma 1977, σ. 218-219.

93. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, β.π., σ. 860. Πρβ. Ἀριστοτέλης, *Περὶ ψυχῆς* Γ, 7, 431a 16-17· Petrus Gassendi, *Institutionis Logicae*, Pars Prima, Can. II, «Omnis, quae in Mente habetur Idea ortum ducit a Sensibus» (= *Opera Omnia*, β.π., Bd. I, σ. 92).

ἐκεῖνος διδάσκαλος, διχῶς γεννᾶσθαι ἐκ τῶν αἰσθήσεων τὰς ιδέας τῶν πραγμάτων, ἀμέσως δηλαδὴ καὶ ἐμμέσως. Ἀμέσως γεννῶνται αἱ ιδέαι τῶν αἰσθητῶν ποιότητων, οἷον τοῦ χρώματος, τῶν ὁσμῶν, τῶν ψόφων, καὶ ὁμοίων· ἐμμέσως γεννῶνται αἱ ιδέαι τετραχῶς, κατὰ σύνθεσιν δηλαδὴ κατ' αὔξησιν, κατὰ μείωσιν, καὶ κατὰ σύγκρισιν, ἥτοι καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀναλογίαν». ⁹⁴

Ἡ ἀνάλυση τοῦ Δαμοδοῦ εἶναι ἐκτενὴς καὶ θίγει καίριες πτυχὲς τοῦ γνωσιοθεωρητικοῦ προβλήματος, μὲ ἐπίκεντρο τὴν ἀπόρριψή τῆς δόξας τῶν σχολαστικῶν-περιπατητικῶν ὅτι ὁ νοῦς διαιρεῖται σὲ ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν. ⁹⁵ Διαφωνεῖ μὲ τὴ διδασκαλίαν ὅτι ὁ νοῦς «οὐ δύναται νοεῖν εἰ μὴ ὅσα διαβαίνουσιν εἰς αὐτόν διὰ τῶν θυρῶν τῶν αἰσθήσεων, καὶ ἐξόχως διὰ τῆς φαντασίας» καὶ «νοεῖ καθ' ὁμοίωσιν σωματικῶν πραγμάτων ἢ συνάγει ἐκ τῆς γνώσεως αὐτῶν» ⁹⁶ καί, ἐπισημαίνοντας ὅτι στηρίζεται στὴ θέση τοῦ Ἀριστοτέλους ὅτι «οὐδέποτε νοεῖ ἄνευ φαντάσματος ἢ ψυχῆ», ⁹⁷ τὴ χαρακτηρίζει ψευδῆ. ⁹⁸ Παρουσιάζοντας «τῶν περιπατητικῶν τὸ φρόνημα» ⁹⁹ καταδεικνύει ὁ Δαμοδὸς ὅχι μόνον τὴν εὐρυμάθειά του ἀλλὰ καὶ τὴν ἐρμηνευτικὴν του ἱκανότητα, μὲ τὴν ὁποία κατηγοριοποιεῖ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν σχολαστικῶν ἀντιπάλων του. Ἐστιάζει τὴν προσοχή του στὴν «κοινοτέρα τῶν σχολαστικῶν» διδασκαλία γιὰ «τὰ νοητὰ εἶδη», μὲ τὴ συνεπικουρίαν τῶν ὁμοίων ὁ νοῦς σχηματίζει τὸν λόγον του (ratio) ¹⁰⁰

94. Βικέντιος Δαμοδός, αὐτόθι. Ἡ ὑπογράμμιση στὸ κείμενο. Πρβ. ὅσα γράφει στὴν ἀνασκευὴ τῶν καρτεσιανῶν *Meditationes* ὁ Gassendi, *Disquisitio Metaphysica* (*Opera Omnia*, ὁ.π., III, σ. 301) = René Descartes, *Meditationes, Objectiōnes Quintae* (= *Oeuvres*, ὁ.π., σ. 267-268). Κυρίως ὁμοίως βλ. Petrus Gassendi, *Philosophiae Epicuri Syntagma*, Pars Prima, Cap. II, Can. 1 καὶ Cap. III, Can. 1 (= *Opera Omnia*, ὁ.π., III, σ. 5 κέ., καὶ σ. 8 κέ.).

95. "Ο.π., σ. 821. Τὴν ὅλη συζήτηση τὴ θεωρεῖ (σ. 826) «ζήτημα... γελοῖον».

96. "Ο.π., σ. 818.

97. Ἀριστοτέλης, *Περὶ ψυχῆς*, Γ, 7 431a 16-17. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, ὁ.π., σ. 828: «τὰ γὰρ φαντάσματα ὥσπερ αἰσθήματα ἐστί, πλὴν ἄνευ ὕλης. Καθὼς ὁρᾷς τοῦ φιλοσόφου ἡ δόξα ἐστὶν ἐκείνη τῶν σχολαστικῶν, εἰ καὶ οὐ διορίζει ὁ φιλόσοφος μερικότερον, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὸν τρόπον τοῦ νοεῖν». Γιὰ τὴν κοινὴν θέσιν ἀνάμεσα στὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Thomas Aquinas βλ. τίς παρατηρήσεις τοῦ Johannes Hirschberger, «Platonismus und Mittelalter», στὸ: *Platonismus in der Philosophie des Mittelalters*, hrsg. von Werner Beierwaltes, Darmstadt 1969, σ. 56-72, ἰδ. σ. 65-71.

98. "Ο.π., σ. 818: «ὅπερ ἐστὶ ψευδές».

99. "Ο.π., σ. 830.

100. "Ο.π., σ. 821: «ὅθεν κατὰ τούτους τοὺς φιλοσόφους τὰ νοητὰ ἐκεῖνα εἶδη, τὰ ὅποια ἐξάγει καὶ ἐντυποῖ ὁ ποιητικὸς νοῦς λέγονται λόγος τοῦ νοός». Πρβ. σ.

καὶ συγκροτεῖ τὴ γνῶσιν¹⁰¹ καὶ ἀπορρίπτει ὡς σφαλερὴ τὴ θέσιν ὅτι μὲ ἀφαιρετικὸ τρόπο ὁ νοῦς σχηματίζει νοητὲς εἰκόνες (species) καθ' ὁμοίωσιν τῶν φαντασμάτων.

Τούτῃ ἡ γνωσιοθεωρητικὴ σύμπτυξη ἀνάμεσα στὸν ἐμπειρισμὸ καὶ τὴ νοησιαρχία ἐπισύρει τὴν κριτικὴ τοῦ Δαμοδοῦ, ὁ ὁποῖος σημειώνει ὅτι «οὐ δυνάμεθα νοεῖν εἶδη, καὶ εἰκόνας ἀϋλούς, καὶ νοητάς», διότι «ταῦτα σημαίνουνσιν ἀναγκαίως μέθεξιν ὕλης, κατὰ τὴν διάφορον διάθεσιν, τῆς ὁποίας γίνονται αἱ διάφοροι παραστάσεις».¹⁰² Χαρακτηρίζοντας ὡς «παράδοξα καὶ ἀκατάληπτα»¹⁰³ συλλήβδην τὰ ἐπιχειρήματα τῶν περιπατητικῶν, ὑπογραμμίζει τὴν ἀμερῇ φύσιν τοῦ νοῦς καὶ ὑπομνήσκει ὅτι: «τὴν ἀλήθειαν ταύτην» παραδέχονται καὶ «οἱ σοφώτατοι τῶν σχολαστικῶν, διὸ ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ ποιητικὸς, καὶ παθητικὸς νοῦς ἐστὶν εἷς, καὶ ἀχώριστος».¹⁰⁴ Πρόκειται γὰρ μίαν διασαφήνισιν ποὺ προϋποθέτει ἐξοικείωσιν μὲ τὶς τρεῖς κύριες κατευθύνσεις τῶν σχολαστικῶν, τοὺς θωμιστὰς, τοὺς σκωτιστὰς καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ockham, τοὺς ὀνομεναλίστους¹⁰⁵ καὶ ἀναφέ-

822: «τὸ ἀντικείμενον οὖν, καθὸ παρὰ τῆς νοήσεως, ἤτοι γνώσεως εἰκονισμένον, ἡγουν τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀντικειμένου τεχθὲν παρὰ τῆς γνώσεως, λέγεται λόγος τοῦ νοός». Ἡ ὑπογράμμισις στὸ κείμενο.

101. Ὁ.π., σ. 821. Πρβ. σ. 822: «διὸ γὰρ θεωροῦσιν οἱ σχολαστικοὶ ἐν τῇ ἡμέτερᾳ νοήσει, τὴν ὀντότητα τῆς νοήσεως, ἥτις ἐστὶν πρᾶξις ζωτικὴ ὑπάρχουσα ἐν τῷ νῷ καὶ τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον εἰκονίζεται διὰ τῆς νοήσεως ἐκείνης». Πρβ. ὁ.π., σ. 823: «Κατὰ τοὺς σχολαστικούς οὖν ὁ νοῦς νοεῖ σχηματίζων τὸν λόγον αὐτοῦ... σχηματίζων καὶ ποιῶν τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀντικειμένου, ὅπως θεωρήσῃ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐστὶν ἔξω αὐτοῦ. Αὕτη οὖν ἡ εἰκὼν τοῦ ἀντικειμένου λέγεται λόγος τοῦ νοός». Ἡ ὑπογράμμισις στὸ κείμενο.

102. Ὁ.π., σ. 826. Ἡ ὑπογράμμισις στὸ κείμενο. Ὁ Δαμοδὸς σημειώνει ὅτι ὑπάρχουν καὶ «ἕτερα ἄτοπα τῆς δόξης ταύτης».

103. Ὁ.π., σ. 831. Πρβ. Βικέντιος Δαμοδός, *Σύντομος ἰδέα τῆς Λογικῆς κατὰ τὴν μέθοδον τῶν νεωτέρων*, ἔκδ. Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη, *Λευκαλίων*, 21 (Μάρτιος 1978) 78: «Ἐν τῇ σχολαστικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ θεολογίᾳ εὐρίσκονται πολλὰ φωνὰ κοινὰ καὶ συγκεχυμένα, αἱ ὁποῖαι οὐδὲν διορίζουσιν καὶ σαφῶς εἰκονίζουσιν».

104. Ὁ.π., σ. 826.

105. Βλ. Βικέντιος Δαμοδός, *Ἐπίτομος Λογικὴ κατ' Ἀριστοτέλην καὶ Τέχνην Ρητορικὴ*..., Ἐνετίησι 1759, σ. 16-17: «Εἰς τρεῖς τάξεις... διαιεῖται τῶν Περιπατητικῶν ἡ Φιλοσοφία, ὅθεν ἄλλοι λέγονται Θωμισταί... δευτέρα τάξις εἶναι τῶν Σκωτιστῶν... τρίτη τάξις εἶναι τῶν Ὀνομεναλίστων». Πρβ. Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, *Λογικὴ Ἐλάττω*, ὁ.π., σ. 57-58: «ἐν τοῖς σχολαστικοῖς, ἤτοι νέοις περιπατητικοῖς, τρεῖς εἰσὶν ἐπισημότερα αἰρέσεις... τῶν Θωμιστῶν... τῶν Σκωτικῶν... τῶν Ὀνοματικῶν». Γιὰ τὴ σχετικὴ προβληματικὴ βλ. Παναγιώτης Νοῦτσος, *Ὁ Νομιναλισμὸς - οἱ κοινωνικοπολιτικὲς προϋποθέσεις τῆς ὀστερομεσαιωνικῆς φιλοσοφίας*, Ἀθήνα 1980, σ. 12-13.

ρεται μάλλον στη γνωσιολογία του Ockham ό όποιος, άπορρίπτοντας τη διδασκαλία για τίς νοητές είκόνες και τά νοητά είδη, άμφισβητεί και τη διαίρεση του νοός σε ποιητικό και παθητικό, σε «ένεργεία» και «δυνάμει».¹⁰⁶

Τό συμπέρασμα τό όποίο έξάγεται άπό τά παραπάνω είναι ότι ή έμπειριστική γνωσιοθεωρία συναρτάται με μία άνθρωπολογική θεώρηση, στην όποία ή ψυχή κατανοείται ως μορφή του σώματος και κατά συνέπεια «κρέμαται έν τῷ νοεϊν έκ του σώματος».¹⁰⁷ Υϊοθετώντας όμως ό Δαμοδός τήν καρτεσιανή άνθρωπολογία άποδέχεται και τήν αντίστοιχη γνωσιολογία τονίζοντας ότι «ήμεϊς σύν τοϊς καρτεσιανοϊς άναμφιβόλως φρονοϋμεν... ότι ύπάρχουσιν έμφυτοι ιδέαι... τουτέστιν... ή ψυχή έχει δύναμιν φυσικήν του νοεϊν πολλά πράγματα, χωρίς τῆς βοηθείας τῶν αίσθήσεων· είς τρόπον ότι άνευ τῶν αίσθήσεων του σώματος έδύνατο νοεϊν». Διότι, όπως συμπληρώνει, «αί γνώσεις τῶν πραγμάτων εκείνων ού διαβαίνουσι διά τῶν αίσθήσεων».¹⁰⁸

Γιά τόν Δαμοδό, στο έργο του όποίου συναντοϋμε τήν πλέον έμπεριστατωμένη και λογικά συνεπή, στις έπί μέρους πτυχώσεις της, παρουσίαση τῆς διδασκαλίας για τίς έμφυτες ιδέες, άκόμη και «αί ιδέαι αί όποϊαι έχουνι τήν άρχήν έκ τῶν αίσθήσεων, ού κρέμανται έξ αὐτῶν, ως έξ αϊτίας ποιητικῆς, άλλ' είς όσον αϊ αίσθήσεις είσιν άφορμαί, ήτοι εύκαιρίαι, δι' ὧν έν τῇ ψυχῇ έγείρονται αϊ ιδέαι εκείναι· μόνη γάρ αληθής, και φυσική αϊτία, και άρχή τῶν ιδεῶν έστιν ή ψυχή».¹⁰⁹ Είναι προφανής ό στόχος του Δαμοδού νά άμφισβητήσει και τό ελάχιστο ένδεχόμενο νά έχει έμπειριστική προέλευση τό σύνολο τῶν ιδεῶν μας. Μόνο οί ιδέες, διευκρινίζει, που έχουν ως άντικείμενο τίς αίσθητές ποιότητες τῶν πραγμάτων, όπως έπί παραδείγματι είναι τό χρῶμα, ό ήχος, ή όσμή, ή θερμότητα ή ή ψυχρότητα, ή γεύση, ή άφή και άλλες παρόμοιες, «έρχονται» ή «διαβαί-

106. Bl. Guillelmi de Ockham, *Quaestiones et decisiones in quatuor libros sententiarum*, Lugduni 1495, L. I, qu. 22: «Intellectus agens et possibilis sunt omnia idem re ac ratione». Πρβ. Albert Stöckl, *Geschichte der Philosophie des Mittelalters*, Bd. II, 1, Aalen 1968 (= Mainz 1864), σ. 993, σημ. 3.

107. Βικέντιος Δαμοδός, *Φυσιολογία*, β.π., σ. 861.

108. Βικέντιος Δαμοδός, β.π., σ. 861-862.

109. Βικέντιος Δαμοδός, β.π., σ. 862. Στην καρτεσιανή σύλληψη «περί εύκαιρου άφορμῆς» θεωρία (occasionalism), ή όποία ύποτυπώνεται στο άπόσπασμα αυτό, άναφέρεται σε άρκετά σημεία ό Δαμοδός. Βλ. ένδεικτ. β.π., σ. 785, 834, 891. Πρβ. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, *Μεταφυσική*, β.π., σ. 263, 269 και τή σημ. 142 παρακάτω.

νουςι διὰ τῶν αἰσθήσεων».¹¹⁰ Ἀντιθέτως, «ὅσαι ιδέαι... οὐκ ἔχουσιν ἀντικείμενα χρωματώδη, ἡχώδη, ὀσμώδη, ἢ ἑτέρα τινὲ αἰσθητῇ ποιότητι διατιθέμενα... οὐ διαβαίνουνσι διὰ τῶν αἰσθήσεων» καὶ στὴν κατηγορία αὐτῇ ἀνήκουν «ἡ ιδέα τοῦ Θεοῦ..., ἡ ιδέα τοῦ ὄντος κοινῶς, καὶ τῶν ιδιωμάτων αὐτοῦ, τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἀμφιβολίας, τῆς ἀρετῆς, καὶ ὁμοίων». Κατὰ συνέπεια μόνον οἱ αἰσθητὲς ποιότητες συνιστοῦν («ἀντικείμενον τῶν αἰσθήσεων».¹¹¹

Ὁ Δαμοδός, ὑποστηρίζοντας «σὺν τοῖς νεωτέροις, ὅτι οὐχ ὑπάρχει νοῦς ποιητικός, ἔχων δύναμιν ἐργάζεσθαι καὶ ποιεῖν τὰ νοητὰ εἶδη τῶν πραγμάτων, ὥσπερ λέγουσιν οἱ περιπατητικοί»,¹¹² δέχεται τὴν παθητικὴ φύση τοῦ νοός,¹¹³ διατηρώντας ταυτόχρονα ἀποστάσεις ἀπὸ τὴν ὁμολογὴν παραδοχῇ τοῦ Malebranche καὶ τῶν ὁπαδῶν του: «καθ' ἡμᾶς», γράφει, «ὁ νοῦς οὐκ ἔστι παθητικός, ὥσπερ ἐξηγοῦσιν οἱ προστάται τῶν νοερῶν εἰκόνων». Καὶ τοῦτο διότι ἐνῶ «αὐτοὶ λέγουσι παθητικὸν τὸν νοῦν, εἰς ὅσον δέχεται, καὶ λαμβάνει παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰς ιδέας, ἦτοι τὰς νοεράς εἰκόνας τῶν πραγμάτων», ὁ Δαμοδός δὲν παραδέχεται ὅτι ὑφίστανται νοερεῖς εἰκόνες μὲ βάση τίς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος συγκροτεῖ τὴ γνῶσιν.¹¹⁴

Κατανοοῦμε λοιπὸν ἀπὸ τὰ παραπάνω ὅτι ὁ στόχος τοῦ Δαμοδοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ ἀντιπαράθεσις κατανοεῖται ὅχι ἀπλῶς ὡς διαφορὰ, ἀλλὰ καὶ ὡς πολεμική,¹¹⁵ εἶναι διττός: Ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ ἀριστοτελικὴ-σχολαστικὴ ἀνθρωπολογία καὶ ἡ συναφὴς γνωσιοθεωρία, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ φιλοσοφία τῶν μετακαρτεσιανῶν στοχαστῶν, οἱ ὁποῖοι συστοιχιζόμενοι μὲ τὴ φιλοσοφία τοῦ Malebranche ὑποστήριζαν μία ἰδεαλιστικὴ ἐρμηνεία τῆς πραγματικότητος, δεχόμενοι τίς νοερεῖς εἰκόνες τῶν πραγμάτων ὡς δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται νὰ λειτουργεῖ ὡς ἡ πραγματικὴ

110. "Ο.π., σ. 869. Γιὰ τὸν διαχωρισμὸ ἀνάμεσα σὲ πρωτογενεῖς καὶ δευτερογενεῖς ιδιότητες βλ. René Descartes, *Medit.*, II (= *Oeuvres*, VII, σ. 30). Πρβ. *Medit.*, III (= *Oeuvres*, ὁ.π., σ. 43), ὅπου γίνεται ἀναφορὰ στὶς αἰσθητὲς ποιότητες τοῦ χρώματος, τοῦ ἡχοῦ, τῆς θερμότητος καὶ στὶς ἄλλες «ἀπτές ποιότητες» («tactiles qualitates»).

111. "Ο.π., σ. 869.

112. "Ο.π., σ. 830. Πρβ. Θεόδωρος Καβαλλιώτης, *Μεταφυσική*, ὁ.π., σ. 263.

113. "Ο.π., σ. 861-862. Πρβ. Βικέντιος Δαμοδός, *Συνταγματικὸν τῆς Μεταφυσικῆς* (χφ.) [= Νίκος Κ. Ψημμένος, *Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία*, Β', ὁ.π., σ. 96].

114. "Ο.π., σ. 837: «ἡμεῖς ἀπεβάλλομεν τὰς εἰκόνας ταύτας, οὐ λέγομεν εἶναι παθητικὸν τὸν νοῦν κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον».

115. Βλ. ἐνδεικτ., ὁ.π., σ. 865: «ἡ δόξα αὕτη στερεοῦται φανερώς ἐκ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ θεμελίου τῶν ἀντιπάλων. Οἱ ἀντίπαλοι γὰρ νομίζουσιν...». Πρβ. σ. 863: «κατὰ τοὺς ἀντιπάλους, οὐχ ὑπάρχουσιν ιδέαι ἐμφυτοί...».

δρῶσα αἰτία, ὡς *prima causa et vera*, τοῦ νοεῖν. Ὁ Δαμοδός, ὅμως, δέχεται τὴν πραγματικότητα τοῦ ἀντι-κειμένου ὑλικοῦ κόσμου καὶ ἀποπειρᾶται νὰ ἐρμηνεύσει τὴ γνωστικὴ διαδικασίαν χωρὶς νὰ καταφύγει στὴν ὑπαρξὴ κάποιων νοερῶν εἰκόνων, οἱ ὁποῖες θὰ λειτουργοῦσαν ὡς διάμεσο ποῦ θὰ ἔθετε ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν αὐτονομία τοῦ νοός: «καθ' ἡμᾶς... ἐν τῷ νῷ... οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰ μὴ ἡ πρᾶξις, καὶ ἐνέργεια, δι' ἧς ὁ νοὺς θεωρεῖ τὸ ἀντικείμενον. Ὅθεν ἡ ἰδέα ἐστὶν ἡ θεωρία τοῦ ἀντικειμένου, οὐχ εἶδος, καὶ εἰκὼν διηρημένη τῆς θεωρίας ἐκείνης, καὶ τοῦ ἀντικειμένου». ¹¹⁶ Μὲ ἐπιγραμματικὸ τρόπο ἀποσαφηνίζει ὅτι «ὁ νοὺς οὐ νοεῖ ἐξάγων τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀντικειμένου ὡς προδεδεικται κατὰ τῶν σχολαστικῶν, μήτε λαμβάνων παρὰ τοῦ θεοῦ τὰ εἶδη, καὶ τὰς εἰκόνας τῶν πραγμάτων». ¹¹⁷

Ἐπιβάλλεται νὰ ἐπισημάνουμε στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅτι ἡ παραδοχὴ σχετικὰ μὲ τὴν ὑπαρξὴ ἐμφύτων ἰδεῶν προϋποθέτει βεβαίως, ἀλλὰ καὶ συνεπάγεται, τὴν ἀνάλυση τόσο τῆς ἀριστοτελικῆς-σχολαστικῆς ἀντίληψης ὅτι ὁ νοὺς διακρίνεται σὲ ποιητικὸ-ἐνεργητικὸ καὶ παθητικὸ, ὅσο καὶ τῆς θέσης τοῦ Malebranche ὅτι ὁ νοὺς εἶναι παθητικὸς καὶ δέχεται νοητὰς εἰκόνας ποῦ συνιστοῦν χωριστὰ εἶδη ἀπὸ τὶς ἰδέες. Σημειώνοντας ὁ Δαμοδός ὅτι «ὁρῶντες» δὲν βλέπουμε «τὰς εἰκόνας τῶν πραγμάτων», ἀλλὰ «αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ πράγματα» καὶ νοοῦμε τὰ πράγματα (διὰ τῶν ἐπιλήψεων μόνον, οὐ διὰ τινων εἰδῶν), ¹¹⁸ φροντίζει νὰ ἀποστασιοποιηθεῖ ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Malebranche, ὁ ὁποῖος, μεθερμηνεύοντας τὸν καρτεσιανὸ δυαλισμὸ, ὥθησε στὶς ἔσχατες ἀπολήξεις τῆς τὴν περὶ «εὐκαίρου ἀφορμῆς» θεωρία, ὑποστηρίζοντας τὴν ἀντιδιαστολὴ τῶν ἰδεῶν ποῦ ὑπάρχουν «ἐν θεῷ» ἀπὸ τὶς ἔννοιες τὶς ὁποῖες σχηματίζουμε γι' αὐτές.

Ἀπὸ τούτῃ τὴ διδασκαλία, τὴν ὁποία «ὁ μέγας διδάσκαλος... Νικόλαος Μαλεβράγγιος ἐκ τῆς πόλεως τῶν Παρισίων τῆς Γαλλίας» ἐξέθεσε στὴν πραγματεία *Περὶ ζητήσεως τῆς ἀληθείας*, ¹¹⁹ ὁ Δαμοδός ὁμαδοποιεῖ ὀρισμένα γνωσιοθεωρητικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα συνοψίζει στοὺς

116. "Ο.π., σ. 857.

117. "Ο.π., σ. 839.

118. Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 841. Καὶ συμπληρώνει: «Ὡς δὴλον ἐκ τῆς πείρας».

119. Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 842. Πρβ. Nicolas Melebranche, *De la Recherche de la verité où l'on traite de la nature de l'esprit de l'homme, et de l'usage qu'on en doit faire pour éviter l'erreur des sciences*, Vol. 1-2, Paris 1674-1675 (= *Oeuvres Complètes*, par André Robinet, I-II, Paris 1958). Μεταφράστηκε στὰ λατινικά, γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ 1685: *De inquirenda veritate libri sex*, Genevae 1685.

τέσσερις τρόπους με τούς όποιους, σύμφωνα με τόν Malebranche,¹²⁰ «επιλαμβάνομεν τὰ πράγματα»: Πρῶτον, ὁ ἄνθρωπος νοεῖ τόν Θεόν (οὐ διά τινος εἶδους, καί εἰκόνας τοῦ θεοῦ διηρημένης, ἀλλ' ὁ ἴδιος θεός ἐστὶ παρὼν ἐν τῷ νῷ, καί φωτίζει αὐτόν. Οὐδεμία εἰκὼν γάρ, καί ὁμοίωσις δύναται παραστῆσαι τόν θεόν· ὅθεν ὁ ἴδιος ἐστὶ... παρὼν τῷ νῷ, καί φωτίζων αὐτόν δίδωσι τῇ ψυχῇ τὰς γενικὰς τῶν πραγμάτων ιδέας, τούς πρώτους, καί ἀμετατρέπτους νόμους, ἥτοι κανόνες τῶν κρίσεων, καί συλλογισμῶν, τὰ πρῶτα ἀξιώματα, τὰ ὅποια φανεροῦσι τὰς σχέσεις, ἃς ἔχουσιν ἀμοιβαίως αἱ ιδέαι ἐκείναι».

Στὴ συνέχεια παρουσιάζει τόν δεύτερο τρόπο τοῦ νοεῖν, «ὅταν οὐ νοεῖται ἐν ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐν τῇ φανερᾷ αὐτοῦ ιδέᾳ», ἡ ὁποία ἐμφανίζει στὴ σκέψη μας «τὰ ὄντα καί τούς τρόπους τῶν ὄντων» καί ὁ Δαμοδὸς ὑπογραμμίζει τὴ διάκριση στὴν ὁποία προβαίνει ὁ Malebranche ἀνάμεσα στὴν ἐπίληψη καί τίς ιδέες, ἀφοῦ οἱ τελευταῖες συνιστοῦν τίς νοερές εἰκόνας τῶν πραγμάτων, οἱ ὁποῖες ἐνυπάρχουν στὸν Θεό, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχέτυπον ιδέαν, ἐν ἣ περιέχονται νοητῶς, καί κατὰ τρόπον ἐξαίρετον τὰ σώματα. Αὕτη δὲ ἡ ἀρχέτυπος ιδέα ἐστὶν... ὁ ἴδιος ὁ θεός, καθὼς ἐστὶ μεθεκτὸς τοῖς ἀνθρώποις, ἥτοι ἐστὶ τὸ πρωτότυπον ἐκεῖνο, καί κοινὸν φῶς πᾶσιν ἡμῖν παρὰ τοῦ θεοῦ δεδομένον, ἐν ᾧ ὁρῶμεν τὴν φύσιν τοῦ σώματος γενικῶς, καί τὰ ιδιώματα αὐτοῦ».¹²¹

Μὲ σαφήνεια κωδικοποιεῖ καί τὴ βασικὴ θέση τῆς φιλοσοφίας τοῦ Malebranche ποὺ προκάλεσε τίς ἔντονες ἀντιδράσεις τόσο τῶν ἐμπειριστῶν, ὅσο καί τῶν καρτεσιανῶν, σημειώνοντας ὅτι, ἐπειδὴ «πάντα... τὰ σώματα ἐπλάσθησαν παρὰ τοῦ θεοῦ... δεῖ νενοηκέναι ταῦτα τὸν θεόν. "Ὅθεν, τὰ σώματα νοητῶς ὑπάρχουσιν ἐν τῷ θεῷ, τουτέστιν ὁ θεός νοεῖ τὰ σώματα, καί ἀκολούθως ἐν ἑαυτῷ ὁρῶσι ταῦτα νοητῶς, καί αἱ ψυχαί».¹²² Ὁ τρίτος τρόπος τοῦ νοεῖν ποὺ παρτίθεται «ἐστὶ διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ συναισθήματος, ἥτοι διὰ τοῦ συνειδότητος· οὕτω ἡ ψυχὴ νοεῖ ἑαυτήν, τὰς νοή-

120. "Ο.π., σ. 842-844. Ὁ Malebranche («Μαλημπράγχας») καί τὰ βασικὰ σημεῖα τῆς γνωσιοθεωρίας του ἀναφέρονται καί στὸ *Συνταγμάτιον τῆς Μεταφυσικῆς* (χφ.) [= Νίκος Κ. Ψημμένος, *Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία*, β.π., σ. 91-92]. Ἡ ἐκθεσὴ τούτος ὁμῶς εἶναι διαφορετικὴ. Πρβ. τὴν παρουσίαση τοῦ Εὐγενίου Βούλγαρη, *Ἡ Λογικὴ*, β.π., σ. 153-154, σημ.

121. Βικέντιος Δαμοδός, β.π., σ. 843. Γιὰ τὴν θεοὶ νόηση ὡς intellectus archetypus βλ. τίς παρατηρήσεις τοῦ Πανχρίστου Κονδύλη, *Ἡ κριτικὴ τῆς Μεταφυσικῆς στὴ νεότερη σκέψη*. Ἀπὸ τὸν ὅμιλον Μεσαίωνα ὡς τὸ τέλος τοῦ Διαφωτισμοῦ, Ἀθήνα 1983, σ. 275.

122. Βικέντιος Δαμοδός, β.π., σ. 842-843.

σεις αὐτῆς, καὶ πάθη», ἐνῶ ὁ τέταρτος τρόπος («ἐστὶ κατὰ στοχασμόν», ἀφοῦ διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ συναισθημάτος, δηλαδὴ τοῦ συνειδότητος δὲν νοοῦμε παρὰ μόνον ὅσα «ἐποίησεν ἡ ψυχὴ, ἣ γίνονται ἐν ἡμῖν», ἀλλὰ ὅ,τι συμβαίνει ἐκτὸς ἡμῶν «μόνον διὰ τοῦ στοχασμοῦ νοοῦμεν εἶναι τοιαῦτα, οἷα εἰκάζομεν εἶναι ἐκ τινων σημείων ἢ ἀποτελεσμάτων».¹²³ Πρόκειται γιὰ τὴν ἀναλυτικότερη ἐκθεση τῆς φιλοσοφίας τοῦ Malebranche, τὴν ὁποία γνωρίζουμε μέχρι σήμερα στὸν ἐλληνικὸ χῶρο καὶ εἶναι ἄξιο παρατήρησης τὸ γεγονὸς ὅτι καταχωρίζεται ὡς παράμετρος τοῦ γνωσιοθεωρητικοῦ προβληματισμοῦ, στὸ πλαίσιο τῆς ἱστορικοφιλοσοφικῆς προσέγγισης, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ καταδίκη τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη, λίγα χρόνια ἐνωρίτερα, τὸ 1723,¹²⁴ φαίνεται νὰ σχετίζεται καὶ μὲ τὴ διδασκαλία τῶν ἀπόψεων τοῦ Malebranche.¹²⁵

Τόσο ἡ διάκριση ἀνάμεσα στὶς ἰδέες καὶ τὴν πρόσληψή τους, τὴν ἐπίληψη, ὅσο καὶ ἡ θέση ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι «ὁ τόπος τῶν πνευμάτων» («le lieu des esprits») καὶ συνεπῶς ὁ ἄνθρωπος ἐπιτυχάνει τὴ θέαση τῶν πραγμάτων μέσα στὸν Θεό, τὴν vision en Dieu,¹²⁶ θέσεις ποὺ συνιστοῦν τὸν πυρήνα τῆς σκέψης τοῦ Malebranche,¹²⁷ δὲν γίνονται ἀποδεκτὲς¹²⁸

123. Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 844.

124. Γιὰ τὴν σχετικὴ προβληματικὴ βλ. Νίκος Κ. Ψημμένος, *Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία*, Β', ὁ.π., σ. 421 κέ.

125. Βλ. Γεώργιος Ι. Ζαβίρας, *Νέα Ἑλλάς, ἡ Ἑλληνικὸν Θέατρον*, ὁ.π., σ. 420. Μανουὴλ Ι. Γεδεών, *Ἡ Πνευματικὴ κίνησις τοῦ Γένους κατὰ τὸν ΙΗ' καὶ ΙΘ' αἰῶνα* (ἐκδοτικὴ φροντίδα Ἀλκης Ἀγγέλου - Φίλιππος Ἡλιού), Ἀθῆνα 1976, σ. 99 κέ. Πρβ. Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη, «Ὁ Μεθόδιος Ἀνθρακίτης καὶ τὰ Ἑν-τρὰδια», *Τὰ Ἑλληνικά*, 45 (1995) 111-127, ἰδ. 120 κέ., 125.

126. Nikolas Malebranche, *De la Recherche de la verité*, ὁ.π., III, 2, 6 (= *Oeuvres Complètes*, ὁ.π., I, σ. 437 κέ.). Πρβ. Émile Bréhier, *Histoire de la Philosophie*. Tome II. *La Philosophie moderne*. 1. *Le XVIIe siècle*, Paris 1968, σ. 190 κέ. Βλ. ἀναλυτικὰ Dominik Perler, «Ideen als abstrakte Gegenstände. Zum Ideenbegriff bei Malebranche», *Archiv für Begriffsgeschichte*, 36 (1993) 207-232.

127. Βλ. Ernst Cassirer, *Das Erkenntnisproblem in der Philosophie und Wissenschaft der neuern Zeit*, Bd. I, Darmstadt 1974 (= 1922), σ. 554 κέ. ἰδ. σ. 576. Πρβ. Παναγιώτης Κονδύλης, *Ἡ κριτικὴ τῆς Μεταφυσικῆς*, ὁ.π., σ. 268-275.

128. *Ὁ.π.*, σ. 843: «αὕτη ἐστὶν ἡ διδασκαλία τοῦ σοφοῦ ἐκείνου ἀνδρός, ἥτις ἐμοὶ οὐκ ἀρέσκει». Πρβ. τὴν ἀπαξίωση τοῦ Εὐγενίου Βούλγαρη, *Ἡ Λογικὴ*, ὁ.π., σ. 153, σημ.: «Ὁ... Μαλεβράγχης... εἰς ἀλλόκοτόν τινα ὑπόληψιν περὶ τῆς τῶν ἐν-νοιῶν ἀρχῆς φιλοσοφῶν παρενήνεκται». Πρβ. τὴν αἰνιγματικὴ ἐπισήμανσή του (σ. 154, σημ.): «ἀλλ' ἦδε μὲν οὖν καθ' ἡμᾶς ἡ δόξα ὁπαδῶν τυγχάνει χηρεύουσα· εἰ μή-που τινὸς εὐμοιροίῃ ἴσα τῷ Μαλεβράγγῃ φανητιῶντος». Στῇ θεώρηση τοῦ Βούλγα-

καὶ τὰ ἀναιρετικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Δαμοδοῦ διασαφηνίζουν ταυτόχρονα καὶ τὴ δική του στάση στὸ καίριο, ἐκείνη τὴν περίοδο, φιλοσοφικὸ ζήτημα: «Α' μὲν... οὐ δεχόμεθα τὴν διαφορὰν τῆς ιδέας, καὶ τῆς ἐπιλήψεως, ἀλλὰ τὴν ἐπιλήψιν καλοῦμεν ιδέαν, εἰς ὅσον δι' αὐτῆς παρίσταται, καὶ γίνεταί παρὸν τὸ ἀντικείμενον ἐν τῷ νῷ ὡς προεξηγήθη. Β' εἰ ἡ ιδέα ἦν τὴ διάφορον τῆς ἐπιλήψεως δεῖ ταύτην μὴ εἶναι τὸν ἴδιον θεόν, ἀλλ' εἰκόνα, καὶ εἶδος τοῦ πράγματος ἢ παρὰ τοῦ νοῦς ἐκτυπούμενον ἐκ τῶν φαντασμάτων, ὡς θέλουσιν οἱ σχολαστικοί, ἢ παρὰ τοῦ θεοῦ τῷ νῷ παρεχόμενον, ὅπως νοήσῃ ὡς λέγουσιν οἱ νεώτεροι. Ὅλως γὰρ ἀπίθανον ἐστὶ τὸν ἴδιον θεὸν εἶναι τὰς ιδέας τοῦ ἡμετέρου νοῦς. Καὶ ὅταν ἡμεῖς νοοῦμεν τὴν ἔκτασιν γενικῶς, οὐκ ἔστιν ἀντικείμενον τοῦ νοῦς ὁ θεός, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἔκτασις, δηλαδὴ τὸ σῶμα, ὡς δῆλον. Οἶμαι ὅμως, ὅτι ὁ διδάσκαλος ἐκείνος ἐνόησε δι' ἀρχέτυπον ιδέαν τὴν σοφίαν τοῦ θεοῦ ἐν ᾗ πάντα περιέχονται κατὰ τὴν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, καὶ ἐξ ἧς φωτιζόμεθα ἐν τῷ νοεῖν διὰ τῶν ἐμφύτων ιδεῶν».¹²⁹

Εἶναι φανερό ὅτι ἡ κριτικὴ ποὺ ἀσκεῖται ἀντλεῖ στοιχεῖα ὅχι ἀπὸ τὴν ἐμπειριστικὴ πολεμική, τὴν ὁποία συμπύκνωσε ὁ John Locke,¹³⁰ ἀλλὰ ἀπὸ μία συγκεκριμένη ἐρμηνεία τῆς καρτεσιανῆς σκέψης, τὴν ὁποία ἐκπροσωποῦσε καὶ ὁ Antoine Arnauld¹³¹ στὴν ἀντιπαράθεσή του πρὸς τὸν

ρη τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Malebranche «τῶν τῆς ὑγιαίνουσας φιλοσοφίας δογμάτων ἐστὶν ἀλλότρια». Προϋποθέτει βεβαίως ὁ Ἑπτανήσιος φιλόσοφος τὴν ἀρνητικὴ θέση τοῦ Genovesi, *Στοιχεῖα τῆς Μεταφυσικῆς*, ὅ.π., σ. 174: «Τὸ Μαλεβραγχίου σύστημα Α' λόγοις νηπιώδεσιν ἐπικωδόμεται. Β' ἀβέβαιον ἐστὶ. Γ' καὶ πρὸς ἐκὐτὰ διαστασιάζον. Δ' καὶ ἀτόπων πολλῶν ἐχόμενον».

129. Βικέντιος Δαμοδός, ὅ.π., σ. 843-844.

130. John Locke, *An Examination of P. Malebranche's Opinion of Seeing all Things in God*, στί: *Posthumous Works of Mr John Locke*, ed. Peter King, London 1706. Τὸ ἔργο γράφτηκε τὸ 1693 [= *The works of John Locke*, IX, Darmstadt 1963, ὅ.π., σ. 211-255]. Πρβ. C. S. Johnston, «Locke's Examination of Malebranche and John Norris», *Journal of the History of Ideas*, 19 (1958) 551-558.

131. Bl. Antoine Arnauld, *Des vraies et des fausses idées contre ce qu'en-seigne l'Auteur de la Recherche de la Verité*, Cologne 1683. Bl. σχετικὰ Ernst Cassirer, *Das Erkenntnisproblem*, ὅ.π., σ. 578 κέ. Γιὰ τὴ φιλολογία τῆς σχετικῆς διαμάχης βλ. τὴν εἰσαγωγή στί: N. Malebranche, *Traité de la Nature et de la Grace*. Introduction philosophique, notes et commentaire..., par Ginette Dreyfus, Paris 1958, σ. 47-127. Πρβ. Harry M. Bracken, «The Malebranche-Arnauld Debate: Philosophical or Ideological?», στί: *Nicolas Malebranche. His philosophical critics and successors*. Ed. Stuart Brown, Assen-Maastricht 1991, σ. 35-48, ὅπου καὶ ἡ πρόσφατη βιβλιογραφία.

Malebranche.¹³² Για τὸν Δαμοδὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ιδέες ἢ ἐπιλήψεις, τὶς *perceptiones* σύμφωνα μὲ τὴν καρτεσιανὴ διασαφήνιση τοῦ ὅρου, ὅπως ἤδη σημειώσαμε, δὲν ὑπάρχουν στὸ νοῦ μας αἰδέη, καὶ εἰκόνες τοῦ νοῦ διηρημέναι, αἱ ὁποῖαι εἰκονίζουσι τὰ ἀντικείμενα).¹³³ Ὁ νοῦς «οὐκ ἐπιλαμβάνει, καὶ οὐ γινώσκει τὰ πράγματα διὰ τινων ιδεῶν διηρημένων ἐκ τῶν ἐπιλήψεων, καὶ γνώσεων»¹³⁴ καὶ ἡ θέση τὴν ὁποία διατυπώνει στρέφεται εὐθέως κατὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Malebranche, τοὺς προστάτες «τῶν εἰκόνων», «τοὺς ἀντιπάλους» καθὼς τοὺς χαρακτηρίζει,¹³⁵ οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι οἱ νοητὲς εἰκόνες τὶς ὁποῖες λαμβάνει «παρὰ τοῦ θεοῦ ὁ νοῦς» συνιστοῦν ἀντικείμενο «τῆς νοερᾶς ἐπιλήψεως, δι' ἧς ἐπιλαμβάνεται ἡ εἰκὼν καὶ οὕτως νοοῦμεν».¹³⁶

Τούτῃ ἡ διάκριση τῆς ιδέας ἀπὸ τὴν ἐπίληψη χαρακτηρίζεται ὡς «ὅλως ἀνωφελής»¹³⁷ καὶ ὁ Δαμοδὸς δὲν συμμερίζεται τὴν ἄποψη ὅτι ὁ ἄνθρωπος βεβαιώνεται γιὰ τὸ κύρος τῶν γνώσεων, μόνον ὅταν οἱ τελευταῖες συναρτῶνται μὲ τὶς δημιουργημένες νοητὲς εἰκόνες τῶν πραγμάτων ἀπὸ τὸν θεό· ὅταν δηλαδὴ ὁ θεὸς ἐγγυᾶται κατ' οὐσίαν τὴν ἀλήθεια τῶν γνώσεων, οἱ ὁποῖες προκύπτουν ἀπὸ τὴν προσέγγιση τῶν πραγμάτων ὡς ἀπεικάσματα τῶν ιδεῶν, ποὺ ὑφίστανται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ νοητικὴ μας ἐνέργεια.¹³⁸ Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι «οὐ δυνάμεθα τελείως ἐξηγεῖν, πῶς

132. Ὁ Δαμοδὸς ἀναφέρεται (ὁ.π., σ. 830) ἀκροβιγῶς στὴν ἀντιπαράθεση: «ἔτι δὲ οὐ συμφωνοῦσι πάντες (sc. οἱ νεώτεροι) περὶ τοῦ τί ἐστὶν ἡ ιδέα, τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή τὴν δέχεται ὁ νοῦς. Πότερον δηλαδὴ ἐστὶν εἰκὼν νοητὴ τοῦ ἀντικειμένου μεσάζουσα μετὰ τοῦ νοῦς καὶ τῆς ἐπιλήψεως αὐτοῦ, ἢ τοῦ γινώσκοντος, ἢ ἐστὶν ἐν πράγματι μετὰ τῆς ἐπιλήψεως. Ὁ Μαλεμβράγγιος θέλει ὅτι αἱ ιδέαι εἰσὶ τὰ νοητὰ εἶδη, καὶ εἰκόνες τοῦ ἀντικειμένου, καὶ τὴν δόξαν ταύτην ἀκολουθοῦσι πολλοί· Ἀντώνιος ὁ Ἀρνάλδος ἄκρος φιλόσοφος ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ γεγραμμένη ἐν τῇ γαλλικῇ διαλέκτῳ *Περὶ ψευδῶν, καὶ ἀληθῶν ιδεῶν*, δείκνυσιν διὰ πολλῶν ψευδῶν τὴν δόξαν τοῦ Μαλεμβραγγίου. Τὴν αὐτὴν δόξαν ἔχει καὶ ὁ Δουχάμελ, ὅτι δηλαδὴ ὁ νοῦς νοεῖ ἄνευ τῶν νοητῶν εἰδῶν, καὶ ὅτι αἱ ιδέαι οὐ διαφέρουσιν ἐκ τῶν ἐπιλήψεων, ἢ τοῦ γινώσκοντος τῶν πραγμάτων». Γιὰ τὸ «δεῖν... νεῖκος... μετὰ τοῦ Μαλεμβραγγίου... καὶ Ἀρνάλδου» βλ. ἐπίσης Genovesi, *Στοιχεῖα τῆς Μεταφυσικῆς*, ὁ.π., σ. 160-162. Ὁ Genovesi γνωρίζει ὅμως τὴν ἀναίρεση τοῦ John Locke, στὴν ὁποία καὶ παραπέμπει (σ. 175).

133. Ὁ.π., σ. 834.

134. *Αὐτόθι*.

135. Ὁ.π., σ. 836.

136. *Αὐτόθι*.

137. Ὁ.π., σ. 835.

138. Ὁ.π., σ. 836: «ἐρωτῶ οὖν ἐγώ, τίς ἐστὶν ἡ ὠφέλεια τῆς εἰκόνος ταύτης, εἰ ὁ νοῦς οὐ νοεῖ ταύτην; οὐδεμία» (...) «Τίς ἐστὶν οὖν ἡ ἀνάγκη, παράγειν τὸν θεὸν τὴν εἰκὼνα τοῦ πράγματος ὡς ἀντικείμενον τῆς νοήσεως ἡμῶν, καὶ μὴ εἶναι αὐτὰ καθ' ἑαυτὴν»

νοεῖ ὁ νοῦς», δὲν θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη ἡ προσφυγὴ στὴν ἀναγκαιότητα τὴν ὁποία συνεπάγεται ἡ θεία παρέμβαση μέσω «τῶν νοερῶν εἰκόνων». ¹³⁹ Τὸ γεγονός τῆς γνώσης δὲν ἐρμηνεύεται μέσω «εἰδῶν, καὶ εἰκόνων, ἐκ τῆς ἐπιλήψεως διηρημένων», ¹⁴⁰ ἀλλὰ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴ νοητικὴ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου, χάρις στὴν ὁποία νοοῦμε «πάντα τὰ ὄντα ὡς ἀντικείμενα» καὶ ἐξετάζουμε «τὰς διαφόρους σχέσεις, καὶ ἀναλογίας» τῶν πραγμάτων. ¹⁴¹

Ὁ Δαμοδὸς δὲν δέχεται ὅτι οἱ αἰσθήσεις χρησιμεύουν μόνο στὴν ἐνεργοποίηση τῆς προσοχῆς πρὸς τὴν κατεύθυνση νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ τὴ θεία νόηση τὴν ἀντίστοιχη ἰδέα καὶ νὰ ἀποκτήσουμε γνώση, δὲν κατανοεῖ δηλαδὴ τὶς σωματικὲς κινήσεις μόνον ὡς κατ' εὐκαιρίαν ἀφορμὴ, ὡς *causae occasionales*, γιὰ τὴν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ στὴ γνωστικὴ διαδικασία. Ἀπορρίπτει οὐσιαστικὰ τὸν occasionalismus στὴν ἐρμηνεία τοῦ Malebranche, ¹⁴² ὅτι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος νοεῖ, ἐπειδὴ πέμπει ὁ θεὸς αὐτὰς ἰδέας

ἐαυτὰ τὰ πράγματα ἀμέσως ἀντικείμενα τῆς ἰδίᾳ νοήσεως; ὥσπερ τὰ ὁρατὰ εἰσὶν ἀμέσως ἀντικείμενα τῆς ὁράσεως;».

139. "Ο.π., σ. 837. Ὁ Δαμοδὸς παρατηρεῖ ὅτι «ὁ νοῦς οὐκ ἔστι παθητικός, ὥσπερ ἐξηγοῦσιν οἱ προστάται τῶν νοερῶν εἰκόνων».

140. "Ο.π., σ. 835. Συμφωνεῖ στὸ σημεῖο αὐτὸ μὲ τὸν Duhamel: «Οὕτω φρονεῖ καὶ ὁ Δουχάμελ ἐν τῇ τρίτῃ πραγματείᾳ τῆς μεταφυσικῆς, ζητήματι τετάρτῳ, διὸ ἔστω σὺν αὐτῷ». Γιὰ τὴ σχέση τοῦ Johannes Babbista Duhamel (1624-1706) μὲ τὴν καρτεσιανὴ σκέψη βλ. Max Wundt, *Die deutsche Schulphilosophie im Zeitalter der Aufklärung*, Hildesheim 1964 (= Tübingen 1945), σ. 99-101. Τὸ ἐκλεκτικιστικὸ προσανατολισμὸν ἔργο τοῦ *Philosophia vetus et nova, ad usum Scholae accommodata (I. Logica)*, Parisiis 1678, γνώρισε πολλὰς ἐκδόσεις. Βλ. σχετικὰ Wilhelm Risse, ὁ.π., σ. 284. Γιὰ τὴ μετάφραση τῆς *Λογικῆς* τοῦ ἀπὸ τὸν Εὐγένιο Βούλγαρη βλ. "Αλκης Ἀγγέλου, *Τῶν Φώτων*, Ἀθήνα 1988, σ. 12, σημ. 1.

141. Δαμοδός, ὁ.π., σ. 845.

142. Γιὰ τὸ θέμα βλ. Ernst Cassirer, *Das Erkenntnisproblem*, ὁ.π., σ. 557. Ἡ θεμελίωση βεβαίως τοῦ occasionalismus ὀφείλεται οὐσιαστικὰ στὴν ἀπόρριψη ἀπὸ τὸν Arnold Geulincx (1625-1669) τῆς ὑπόθεσης περὶ φυσικῆς ἐπιρροῆς (*influxus physicus*) ἀνάμεσα στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ. Ὁ Δαμοδὸς ὅμως, ὅπως καὶ ὁ Καβαλλιώτης, υἱοθετεῖ τὴν καρτεσιανὴ ἐκδοχὴ τῆς «ἀφορμῆς», δέχεται δηλαδὴ τὶς κινήσεις τῶν ζωτικῶν πνευμάτων ὡς ἀφορμὰς (*occasionales*) καὶ ὡς ποιητικὰ αἷτια (*causae efficientes*) τῶν παραστάσεων ἢ τῶν σωματικῶν κινήσεων, συνειδητοποιώντας τὴν ἰδεαλιστικὴ ἐρμηνεία στὴν ὁποία ὁδηγήθηκαν τόσο ὁ Geulincx καὶ ὁ Malebranche, οἱ ἀπόψεις τῶν ὑποίων στὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἦταν εὐρέως διαδεδομένες, ὅσο καὶ οἱ ὁπαδοί τους, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὁ Michael Angelus Fardella (1650-1718), τὸ ἔργο τοῦ ὁποίου *Universae philosophiae systema*, Lugduni-Batavorum 1691, ἦταν γνωστὸ στὸν Δαμοδὸ (βλ. Βασιλικὴ Μπρόμπου-Σταμάτη, ὁ.π., σ. 295).

τῶν πραγμάτων» ποὺ εἶναι «ὀντότητες καὶ εἰκόνες νοηταί»¹⁴³ ἀντὶ τῶν αἰσθήσεων καὶ «ἡ προσοχὴ τοῦ νοῦς ἐστὶν ὥσπερ ἀφορμὴ καθ' εὐκαιρίαν, δι' ἧς διορίζομεν τὸν θεόν, ἵνα δώσῃ ἡμῖν τὰς ιδέας, ἥτοι τὰ εἶδη καὶ εἰκόνας τῶν πραγμάτων».¹⁴⁴

Ὁ νοῦς, ἀντίθετα, νοεῖ τὰ σωματικὰ ἀντικείμενα «τῇ ἀφορμῇ τῶν κινήσεων ἐγειρομένων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, ἥτοι τῶν ἰχνῶν καὶ εἰδῶν ἐκεῖ ἐντυπουμενών. Τὰ ἰχνη ὅμως ἐκεῖνα οὐκ ἔχουσιν ὁμοιότητα σὺν τοῖς ἐπιληφθεῖσιν πράγμασιν ὅπως διορίσωσι τὸν νοῦν τίς τινος ιδέα» νοητὴν ὁμοίαν τοῖς ἰχνεσιν ἐκεῖνοις». Ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει «διὰ τὸν νόμον» ποὺ ὑπάρχει «μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἵνα τῇ ἀφορμῇ τινῶν τοῦ σώματος κινήσεων, ἀκολουθήσωσι τινὰς ἐπιλήψεις τοῦ νοῦς, ἥτοι ἐγερθῶσιν ἐν τῷ νῷ». Ὅμως ἂν καὶ «αἱ κινήσεις ἐκεῖνα οὐκ ἔχουσι ὁμοιότητα σὺν τοῖς νοουμένοις πράγμασι δύνανται... ἐγείρειν τῶν πραγμάτων τὴν νόησιν ἐν τῇ διανοίᾳ, διότι κατὰ τὸν προσηρημένον νόμον ὁ θεὸς ἐσυνέειξε τινὰς νοήσεις τῆς ψυχῆς τισὶ κινήσεσι τοῦ σώματος».¹⁴⁵

Συνυφασμένη μὲ τὴν ἀνθρωπολογικὴ ὑπόθεση τῶν «ἰχνῶν» ἡ παραπάνω γνωσιοθεωρητικὴ πρόταση φαίνεται νὰ ἀνταποκρίνεται, στὴ θεώρηση τοῦ Δαμοδοῦ, μὲ τρόπο ἱκανοποιητικότερο, ἀπὸ τὴν ἀριστοτελικό-σχολαστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν προέλευση τῶν ἐννοιῶν καὶ τὴν ἐξήγηση τοῦ Malebranche, στὸ ἀνοικτὸ ἐρώτημα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο συντελεῖται τὸ γεγονός τοῦ νοεῖν.¹⁴⁶ Τὸ κρίσιμο, ἐπομένως, ζήτημα γιὰ τὴν κατανόηση τῆς γνωσιοθεωρίας τοῦ Δαμοδοῦ σχετίζεται μὲ τὴ σημασία τὴν ὁποία ἀποδίδει στὸν ὅρο ιδέα, ἀφοῦ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς «οὐ νοεῖ τὰ πράγματα, εἰ μὴ διὰ τῶν ιδεῶν, ἃς ἔχει περὶ τῶν πραγμάτων· ὅθεν καταφάσκει περὶ αὐτῶν ὅσα περιέχονται ἐν τῇ ιδέᾳ τῶν πραγμάτων, καὶ ἀποφάσκει περὶ τῶν ιδίων πραγμάτων, ὅσα ἀντιμάχονται τῇ ιδέᾳ αὐτῶν».¹⁴⁷

Ἐχοντας ἀποσαφηνίσει ὅτι χρησιμοποιώντας τὸν ὅρο ιδέα «οὐ... νοοῦμεν ὁμοίωμα καὶ εἰκόνα τοῦ πράγματος, διηρημένην τῆς ἐπιλήψεως», ἀλλὰ ἡ ιδέα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ «ἡ ἐπίληψις, δι' ἧς ὁ νοῦς ἐφάπτε-

143. Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 836.

144. Ὁ.π., σ. 833. Πρβ. Nicolas Malebranche, *Meditations Chretiennes et Metaphysiques* (= *Oeuvres Complètes*, X, ὁ.π., Paris 1959, *Medit.*, IX, 17, σ. 102-103 καὶ *Medit.*, XI, 15, σ. 121-122).

145. Ὁ.π., σ. 834.

146. Ὁ.π., σ. 837: «Ὁμολογοῦμεν τοίνυν, ὅτι οὐ δυνάμεθα τελείως ἐξηγεῖν, πῶς νοεῖ ὁ νοῦς». Πρβ. σ. 820 καὶ 854.

147. Ὁ.π., σ. 839.

ται ἀμέσως τῶν ἀντικειμένων»,¹⁴⁸ προσδιορίζει τὸ περιεχόμενό της ὡς «θεωρία τοῦ ἀντικειμένου». ¹⁴⁹ Μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα αὐτὸ ἡ ἰδέα ὀρίζεται ὡς «ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ἐνέργεια, δι' ἧς ὁ νοῦς θεωρεῖ τὸ ἀντικείμενον», ¹⁵⁰ ὡς κίνηση τοῦ νοός, χωρὶς ὅποιαδήποτε διαμεσολάβηση, μὲ τὴν ὁποία ἐπιλαμβάνομαστε «ἡ πράγματα σωματώδη καὶ ἔνυλα, ἡ ἀσώματα καὶ ἄϋλα, ἡ παρόντα, ἡ ἀπόντα», ὡς «ἀπλῇ θεωρία καὶ νοερά ὄρασις τοῦ νοός, δι' ἧς νοοῦμεν τὸ πρᾶγμα, ἄνευ καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως». ¹⁵¹

Ἀπὸ τὴν ἀλληλουχία τῶν παραπάνω διατυπώσεων μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι οἱ γνωσιοθεωρητικές του θέσεις ἐμφανίζουν ὀρισμένες ἀναλογίες μὲ τὶς ἀπαντήσεις τοῦ Descartes στὶς ἀντιρρήσεις ποὺ προβλήθηκαν τόσο ἀπὸ ἐμπειριστὲς φιλοσόφους, ὅπως ὁ Thomas Hobbes, ¹⁵² ὅσο καὶ ἀπὸ καρτεσιανούς, ὅπως ὁ Henricus Regius, ¹⁵³ σχετικὰ μὲ τὶς ἔμφυτες ἰδέες. Ἡ ψυχὴ, γράφει ὁ Δαμοδός, «οὔσα φύσεως νοητικῆς... πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ νοῆ, ἡγουν ἡ ψυχὴ ἔλαβεν ἐκ τοῦ θεοῦ πολλὰς οὐσίας πραγμάτων, αἱ ὁποῖαι λέγονται ἔμφυτοι, ἡγουν ἡ ψυχὴ ἔλαβεν ἐκ τοῦ θεοῦ τὴν

148. Αὐτόθι: «ὅθεν τὸ ἴδιον ἐστίν, ἐπίληψις, ἰδέα, ἔννοια, γνώσις, νόημα, νόησις, ἐνθύμησις, καὶ εἰδησις τοῦ πράγματος». Ἡ ὑπογράμμιση στὸ κείμενο. Πρβ. σ. 841: «ἡμεῖς νοοῦμεν τὰ πράγματα διὰ τῶν ἐπιλήψεων μόνον... ἡ ψυχὴ γὰρ ἔχει τὴν δύναμιν ταύτην διὰ τῆς νοήσεως φέρεσθαι εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὕτω γίνεσθαι ταῦτα ἀντικείμενα τοῦ νοός». Καὶ πάλιν προσφεύγει ὁ Δαμοδός στὴν καρτεσιανὴ λύση τῶν «ἰχθῶν» (δ.π., 842): «πάντα γὰρ τὰ νοήματα ἡμῶν, ὡς εἴρηται, εἰσὶν ἐνωμένα τισὶ προσβολαῖς γινόμεναις ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, καὶ τισὶ κινήσει τῶν πνευμάτων, διὰ τὸν νόμον, κείμενον παρὰ τοῦ θεοῦ μεταξὺ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος».

149. Ὁ.π., σ. 857: «ὅθεν ἡ ἰδέα ἐστὶν θεωρία τοῦ ἀντικειμένου, οὐχ εἶδος, καὶ εἰκὼν διηρημένη τῆς θεωρίας ἐκείνης, καὶ τοῦ ἀντικειμένου».

150. Αὐτόθι. Πρβ. σ. 854: «ἡμεῖς γὰρ οὐ δεχόμεθα ἄλλην ἰδέαν, εἰ μὴ καθὼ σημαίνει τὴν γνώσιν τοῦ πράγματος, ἥτοι τὸ νοούμενον πρᾶγμα».

151. Ὁ.π., σ. 856-857.

152. Thomas Hobbes, *Objectiones ad Cartesii Meditationes de Prima Philosophia* [= Thomae Hobbes, *Opera Latina*, Vol. 5, Aalen 1966 (= Londini MDCCCXLV), σ. 267-268]. Πρβ. *Objectiones Tertiae* (= René Descartes, *Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 187-188). Βλ. τὴν ἀπάντησιν τοῦ Descartes, δ.π., σ. 189.

153. [Henrik de Roy (Henricus Regius)], *Explicatio mentis humanae sive animae rationalis, ubi explicatur quid sit et quid esse possit*, Utrecht 1647, art. XII. Στὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ἐκδόθηκε ἄνωνυμα, ἀπάντησε ὁ Descartes, *Notae in Programma quoddam, sub finem Anni 1647 in Belgio editum, cum hoc Titulo: Explicatio mentis humanae...*, Amsterdam 1648 (= *Oeuvres*, ὁ.π., VII, 2, σ. 357-358). Ὁ Descartes ἀποσαφηνίζει μὲ τὶς ἀπαντήσεις αὐτὲς τὴ θέσιν του ὅτι οἱ ἔμφυτες ἰδέες εἶναι ὑπαρκτὲς ὀντότητες. Βλ. *Discours de la Méthode*, 4, 42 (= *Oeuvres*, ὁ.π., σ. 38). Λόγος Περὶ τῆς Μεθόδου, ὁ.π., σ. 36. Πρβ. *Medit.*, III (*Oeuvres*, ὁ.π., VII, σ. 37-38).

φυσικὴν ἐπιτηδεϊότητα τοῦ νοεῖν, ὅταν βούλεται διάφορα πράγματα, ἐαυτὴν δηλαδὴ, τὸν θεὸν καὶ πολλά, οἷον τὸ ὃν κοινῶς, καὶ τὰ ιδιώματα αὐτοῦ». ¹⁵⁴

Θὰ πρέπει νὰ υπογραμμίσουμε τὴ σημασία ποὺ ἀποδίδει ὁ Δαμοδὸς στὴ «φυσικὴ ἐπιτηδεϊότητα» τοῦ νοεῖν, διότι στὴν προοπτικὴ αὐτῆς τῆς ἐρμηνείας ἡ θέση ὅτι ὑπάρχουν ἔμφυτες ιδέες δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἐνύπαρκτη δυνατότητα τοῦ νοός, τὴν ἔμφυτη διάθεση τῆς ψυχῆς, ποὺ δὲν διαχωρίζεται ἀπὸ τὴς ἰκανότητές της. Καὶ τοῦτο τὸ διαπιστώνουμε στὸ παρακάτω ἀπόσπασμα, στὸ ὁποῖο ἡ ἐρμηνευτικὴ παρουσίαση τῆς οἰκείας καρτεσιανῆς διδασκαλίας συναρθρώνεται μὲ τὴ δική του ἄποψη: «Πάλιν διαιρεῖται ἡ ιδέα, καὶ ἐπίληψις κατὰ τὴν αὐτῆς ἀρχήν, εἰς ἔμφυτον, καὶ ἐπίεισакτον· ἔμφυτους ιδέας καλοῦσιν ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν εὐθέως παρὰ τοῦ θεοῦ ἐν τῇ δημιουργίᾳ τῆς ψυχῆς. Διὸ αἱ ιδέαι αὗται ἀμέσως κρέμονται παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ οὐδαμῶς κρέμονται παρὰ τοῦ ἡμετέρου σώματος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας. Ἐπειδὴ οὖν ταύτας ἐλάβομεν ἐξ ἀρχῆς τῆς γεννήσεως ἡμῶν παρὰ τοῦ θεοῦ, διὰ τοῦτο λέγονται ἔμφυτοι, ἤτοι σύμφυτοι ιδέαι, γεγεννημένοι δηλαδὴ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐκ εἰσερχόμενοι ἐν τῇ ψυχῇ διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἢ διὰ τοῦ συλλογισμοῦ, δι' οὗ ἐκ μιᾶς ἀληθείας φερόμεθα εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἄλλης. Τοιαῦται εἰσὶν φησὶν αἱ γενικαὶ ἔννοιαι τῶν πραγμάτων, ἤτοι τὰ κοινὰ ἀξιώματα, ἡ ιδέα τοῦ ὄντος ἀπλῶς, καὶ τῶν πρώτων ιδιωμάτων αὐτοῦ, τῆς ὑπάρξεως, δηλαδὴ τῆς ἐνότητος, τῆς ἀληθείας, ἡ ιδέα τοῦ θεοῦ, τῆς ψυχῆς καὶ πολλῶν ὁμοίων. Ταύτας γὰρ λέγουσι, τὰς ιδέας παρὰ τοῦ θεοῦ ἐλάβομεν, οὐ διὰ τῶν αἰσθήσεων». Ἡ λεξιλογικὴ παρουσίαση τῆς καρτεσιανῆς σκέψης συγκεφαλαιώνεται στὴν ἀποσαφήνιση ὅτι «αἱ ἔμφυτοι αὗται ιδέαι οὐκ εἰσὶν εἰκόνες καὶ ὁμοιώματα... ἐν τῷ νῷ, ἀληθῶς δὲ εἰσὶν αὐτὴ ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν». ¹⁵⁵

Θὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν ἀνάλυση ἐστιάζοντας τὴν προσοχή μας σὲ μίαν οὐσιώδη πτυχὴ τῆς θεματικῆς μας, ἡ ὁποία ἄπτεται τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὴν ψυχὴ καὶ τὴς δυνάμεις ἢ ἐνέργειές της, ἕνα πρόβλημα ποὺ ἀπασχόλησε ἔντονα τὴ μεσαιωνικὴ φιλοσοφία. ¹⁵⁶ Ὁ Δαμοδὸς διαλέγεται μὲ τὸ ζήτημα καὶ συνεπῆς πρὸς τὴν ἄρνησή του νὰ δεχθεῖ τὸν ἐπιμερισμὸ τοῦ νοός σὲ intellectus agens καὶ intellectus possibilis ἐκφράζει, μὲ αὐ-

154. "Ο.π., σ. 799.

155. "Ο.π., σ. 857: Γιὰ νὰ ἐξηγήσει τὴ θέση αὐτὴ παρὰθετεῖ, σχεδὸν αὐτολεξεῖ (ῥ.π., σ. 858), τὴν ἀπάντησιν τοῦ Descartes στὸ πρόγραμμα. Πρβ. René Descartes, *Notae in Programma*, ῥ.π., VII, 2, σ. 357-358.

156. Βλ. Albert Stöckl, *Geschichte der Philosophie des Mittelalters*, ῥ.π., Bd. II, 2, σ. 845 κέ.

στηρή και ἐπιτιμητική διατύπωση,¹⁵⁷ τῇ θέσῃ ὅτι ὁ νοῦς δὲν διαιρεῖται καὶ εἶναι ἀμέριστος μὲ τὴν ψυχὴν, «ἐστίν», ὅπως γράφει, «ἡ αὐτὴ ψυχὴ».¹⁵⁸ Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς δυνάμεις τῆς λογικῆς ψυχῆς, τῇ διάνοια καὶ τῇ θέλησῃ, οἱ ὁποῖες «οὐ διαιροῦνται πραγματικῶς ἀλλήλων καὶ τῆς ψυχῆς».¹⁵⁹

Σὲ ἀντίθεση πρὸς τοὺς «θωμιστάς», σύμφωνα μὲ τοὺς ὁποίους οἱ ψυχικὲς δυνάμεις ἐκλαμβάνονται ὡς συμβεβηκότα διακριτὰ μεταξὺ τους καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν, «αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς διαιροῦνται αὐτῆς, καὶ ἀλλήλων, διότι εἰσὶ συμβεβηκότα προστιθέμενα τῇ ψυχῇ»,¹⁶⁰ ὁ Δαμοδὸς ὑποστηρίζει ὅτι «αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς διαιροῦνται μόνω τῷ λόγῳ καὶ κατ' ἐπίνοιαν ἐξ αὐτῆς καὶ ἀλλήλων».¹⁶¹ Ὑποστηρίζοντας τῇ θέσῃ αὐτῇ ὑπογραμμίζει τὴ συμφωνία του μὲ τὸν Duns Scotus, ὁ ὁποῖος ἀντιλαμβάνονταν τὶς δυνάμεις ὡς ἀδιαχώριστα ἐνωμένους μὲ τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, οἱ διαφορετικὲς δυνάμεις δηλαδὴ δὲν εἶναι παρὰ οἱ διαφορετικοὶ τρόποι μὲ τοὺς ὁποῖους ἐνεργεῖ ἡ ψυχὴ.¹⁶² «φρονοῦμεν δὲ σὺν τῷ Σκότῳ, καὶ τοῖς ἐτέροις

157. "Ο.π., σ. 826: «ταῦτα ἀμοιβαίως φασὶν οἱ ὀκνηροὶ οὔτοι φιλόσοφοι καὶ ἀρχοί, οἱ ὁποῖοι ποιοῦσι τοιαῦτα ἀνωφελεῖς ζητήματα».

158. "Ο.π., σ. 826. Πρβ. σ. 810: «οὐδεὶς γὰρ ὑγιὲς τὸν νοῦν διαιρεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου νοός».

159. "Ο.π., σ. 807. Πρβ. σ. 809.

160. "Ο.π., σ. 805. Γιὰ τὴν ὑποδεικνύουμένη διαίρεση τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὶς οἰκείας δυνάμεις βλ. Thomae Aquinatis, *Summa Theologiae*, β.π., I, qu. 77, art. 1 κέ. (= σ. 369 κέ.). Πρβ. Albert Stöckl, *Geschichte der Philosophie des Mittelalters*, β.π., II, 2, σ. 634 κέ. Βλ. ἐπίσης Δαμοδός, β.π., σ. 807: «ἡ διάνοια, καὶ ἡ θέλησις διαιροῦνται πραγματικῶς ἐκ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀλλήλων, διότι οὐδεμία κτιστὴ οὐσία δύναται εἶναι προσεχὲς αἷτιον, καὶ ἄμεσος ἀρχὴ τοῦ ἐνεργεῖν, ἀλλ' ὅτι ἐνεργεῖ, καὶ πράττει, τοῦτο ποιεῖ διὰ μέσου τῶν αὐτῇ ἐπεισάκτων δυνάμεων, καθάπερ διδάσκουσιν οἱ θωμισταί. Οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ θεμέλιος τῆς διδασκαλίας ταύτης· ἀλλὰ μὴν ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ ψευδής». Πρβ. σ. 806: «φλυαροῦσιν οἱ θωμισταὶ»· σ. 812: «λίαν τοίνυν εὐθραυστος ἐστὶν ὁ θεμέλιος οὗτος τῶν θωμιστῶν».

161. "Ο.π., σ. 810.

162. Duns Scotus, *De Rerum Principio*, Lyon 1639, qu. XI, art. 3, n. 15: «Est alius modus positionis, quod substantia animae est idem quod sua potentia realiter, ita quod anima dicitur forma per comparationem ad corpus quod perficit, cui dat esse substantiale: sortitur vero nomen et rationem potentiae solo respectu et comparatione ad varia objecta et operationes, ita quod anima et actum suum eliciat, et actum subjective suscipiat; ut patet in actu intelligendi, per suam substantiam est principium eliciens actum, et efficienter, et etiam subjective: non per aliquam potentiam re absoluta differentem ab ea». Βλ. σχετικὰ Albert Stöckl, *Geschichte der Philosophie des Mittelalters*, β.π., II, 2, σ. 844-845. Πρβ. C. R. S. Harris, *Duns Scotus*, Vol. II. *The philosophical*

πᾶσιν, ὅτι αἱ δυνάμεις τῆς λογικῆς ψυχῆς, ἡ διάνοια δηλαδή, καὶ ἡ θέλησις, οὐ διαιροῦνται πραγματικῶς ἀλλήλων καὶ τῆς ψυχῆς».¹⁶³

Ὁ Δαμοδὸς συγκροτεῖ τὴν ἐπιχειρηματολογία του μὲ ἐκλεκτικὸ τρόπο καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας ὅτι συγγράφει τὸ ἔργο του στὸ πλαίσιο ποὺ διαμόρφωσε τὴν περίοδο αὐτὴ («ἡ σύνδεση» τοῦ καρτεσιανισμοῦ μὲ τὴν αὐγουστίνηα γνωσιολογία).¹⁶⁴ Μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα αὐτὸ μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε τὴν προσφυγὴ στὸν Αὐγουστίνου καὶ τὴν διδασκαλία του γιὰ τὶς τρεῖς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, «τὴν μνήμην, τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν θέλησιν»,¹⁶⁵ ὡς ἐπίρρωση τῆς θέσης του ὅτι πρόκειται γιὰ δυνάμεις καὶ ὄχι γιὰ συμβεβηκότα τῆς ψυχῆς. Μὲ ἐκπεφρασμένες τὶς ἐπιφυλάξεις γιὰ τὴ δυνατότητα μιᾶς τελεσίδικης διακρίβωσης τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο συντελεῖται τὸ γεγονός τοῦ νοεῖν, ὁ Δαμοδὸς προτάσσει ὡς θεμελιώδη γνωσιοθεωρητικὴ ἀντίληψη, ἡ ὁποία συνέχει τὴ φιλοσοφία του, τὴν ἄποψη ὅτι ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει, ὅταν ἡ ψυχὴ «στρέφει τὸ φῶς αὐτῆς πρὸς τὸ γινώσκειν τὰ πράγματα». Διευκρινίζει δέ, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τοῦτο ἐπιβάλλεται νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴ σκέψη του, ὅτι κάνοντας λόγο γιὰ «φῶς τῆς ψυχῆς», ἐννοεῖ «τὴν φυσικὴν ἐπιτηδεσιότητα, καὶ δύναμιν, ἣν ἔχει πρὸς τὸ νοεῖν, καὶ τὴν εἶδῃσιν τῶν πραγμάτων».¹⁶⁶ Ὁ Δαμοδὸς ὑπερασπίζεται μὲ σαφῆ τρόπο τόσο τὴν αὐτενέργεια τοῦ νοοῦντος ὑποκειμένου, ὅσο καὶ τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπαρξὴ τῆς πραγματικότητος.

doctrines of Duns Scotus, New York 1959 (= Oxford 1927), σ. 261-262.

163. Βικέντιος Δαμοδός, ὁ.π., σ. 805.

164. Βλ. Ernst Cassirer, *Das Erkenntnisproblem*, ὁ.π., σ. 509: «Die Verbindung von Cartesianismus und Augustinismus wird jetzt einer der markantesten und hervorstechendsten Züge in der geistigen und religiösen Signatur der Zeit».

165. "Ο.π., σ. 816. Ὁ Δαμοδὸς ἀναφέρεται στὴ ρβ' (= CII) ἐπιστολῇ. Πρόκειται γιὰ τὴν CLXIX (= 169) ἐπιστολῇ, Augustinus Evodio, *Respondens ad duas quaestiones, de Trinitate...*, σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη σήμερα ἀρίθμηση. Βλ. Augustini, *Opera Omnia* (*Patrologia Latina*, A. J. P. Migne, 33), II, 1865, σ. 742-748. Τὸ συγκεκριμένο παράθεμα στὴ σ. 743: «sicut discernitur in animo nostro memoria, intellectus, voluntas». Οἱ ἀναφορὲς στὸν Αὐγουστίνου, ὅπως καὶ στὸν Δαμασκηνὸ (ὁ.π., σ. 783, 790, 806), εἶναι συχνές. Βλ. ἐνδεικτ. ὁ.π., σ. 517, 782, 800, 808. Θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε τὴ μνεία τοῦ ια' βιβλίου «Περὶ πόλεως θεοῦ, κεφάλαιον κστ'» (ὁ.π., σ. 864), μὲ ἀφορμὴ τὴ συζήτηση περὶ ἐμφύτων ἰδεῶν. Πρόκειται γιὰ τὸ κεφάλαιο στὸ ὁποῖο, ὡς γνωστόν, συναντοῦμε τὸ προανάκρουσμα τοῦ καρτεσιανοῦ cogito, «Si enim fallor, sum». Βλ. Augustinus, *De Civitate Dei*, Lib. XI, cap. XVII (recognoverunt Bernardus Dombart, Alfonsus Kalb, Vol. I, Darmstadt 1981, σ. 498).

166. "Ο.π., σ. 846.

Συμπερασματικά θα μπορούσαμε να σημειώσουμε ότι από την ανασύσταση των βασικών θέσεων των συγκεκριμένων Νοελλήνων φιλοσόφων προκύπτει ότι κατά τα τέλη του δεκάτου έβδομου και το πρώτο ήμισυ του δεκάτου ογδόου αιώνας αναπτύσσεται στὸν ἑλληνικὸ χῶρο καὶ κοινοποιεῖται στὰ σημαντικότερα, τουλάχιστον, κέντρα τῆς φιλοσοφικῆς παιδείας τῆς περιόδου αὐτῆς, τὰ Ἰωάννινα, τὴν Καστοριά, τὴ Μοσχόπολη, τὴ Σιάτιστα, τὸν Τύρναβο, καὶ τὰ Χαβριάτα τῆς Κεφαλλονιάς, μία φιλοσοφικὴ διδασκαλία, ἡ ὁποία συγκροτεῖται στὸ πλαίσιο τῆς ἔντονης ἀντιπαράθεσης ἀνάμεσα στὸν ὀρθολογισμό καὶ τὴν ἀριστοτελική-σχολαστικὴ σκέψη. Διερευνώντας τὸ ἔργο τῶν Ἀναστασίου Παπαβασιλόπουλου, Μεθοδίου Ἀνθρακίτη, Θεοδώρου Καβαλλιώτη καὶ κυρίως τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ, μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς συζυγίας ἀνθρωπολογία-γνωσιοθεωρία καὶ τίς ἐπὶ μέρους συνιστώσες της, εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ κατανοήσουμε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀξιοποιήθηκαν ἐρμηνευτικὰ ἀπὸ τὴ νεοελληνικὴ φιλοσοφικὴ σκέψη τῆς περιόδου αὐτῆς ὀρισμένες πτυχές τῆς φιλοσοφίας τοῦ Descartes, ἡ διάκριση τῆς *res cogitans* ἀπὸ τὴ *res extensa*, ἡ θεωρία «τῶν ἰχνῶν» καὶ τῆς «εὐκαίρου ἀφορμῆς», ἡ διδασκαλία γιὰ τὸ *cogito* καὶ τίς *ideae innatae*, εἴτε ὅπως ἀποτυπώθηκαν στὸ ἔργο του, εἴτε ὅπως γνωστοποιήθηκαν, κυρίως, μέσω τῆς *Logique* τοῦ *Port Royal*. Ταυτόχρονα διαπιστώνουμε ὅτι τὴν παρουσίαση καὶ τὴν ἀναίρεση τόσο τῆς ἀριστοτελικῆς-σχολαστικῆς ἐπιχειρηματολογίας καὶ τοῦ ἐπικούρειας ἔμπνευσης ἐμπειρισμοῦ τοῦ Gassendi, ὅσο καὶ τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῆς σύστοιχης γνωσιοθεωρητικῆς ἀντίληψης τοῦ Malebranche, θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἀναγνώσουμε —καὶ συνεπῶς νὰ τὴν ἀξιολογήσουμε— ὡς μάθημα ὑψηλοῦ ἐπιπέδου στὸ πλαίσιο τῆς διδασκαλίας τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας.